

THOREGON 1809

HONIČKA HYPERPROSTOREM

Hermon z Arigů uslyšel poplašné znamení. Viděl, jak trapiči sahají po zbraních a uštvaně se rozhlízejí. Po znal, že přišla jeho šance. Trapiči věděli stejně málo jako on a jeho spolutrpitele, co se zase stalo, ale po dvou poruchách, kdy to schytali mnozí z nich, měli příšerný strach.

„Gragone, Menesi, Karjolle,“ šeptl Arkonidan těm, kteří pracovali vedle něj, „to je chvíle, na kterou jsme čekali. Zkusíme to, jak jsme si to na plánovali. Dundaa, vyříd' to pokud možno všem.“

Vzápětí se vězni vrhli na trapiče ze zadu. Dundaa ze Serghomů, jediná žena, kterou u sebe Hermou strpěl, rychle pochopila a mávala zuřivě na ostatní. Současně na ně přílbovým mikrofonom vyštěkávala rozkazy.

Kdyby zajatci použili radiostanic, zabudovaných v ochranných oděvech, určitě by se prozradili.

Pět trapičů hlídalo ani ne dvacet trestanců a pobízelo je šokovými biči k většímu výkonu. Byli notně vyděšeni již třetím poplachem během pěti dní a na čtyři z nich se nyní vrhli Hermon a jeho druzi. Přemohli je obratnými chvaty a přiměli zalehnout na podlahu. Než si dozorcí vůbec stačili uvědomit co se s nimi děje, vytrhli jim vězni biče z rukou a odebrali paprskomety.

Hermon z Arigů paralyzoval své ho protivníka z bezprostřední blízkosti, ještě když na něm klečel. Vzápětí vyskočil, a když viděl, jak pátý dozorce sahá po zbrani, nezaváhal ani na okamžik. Trapič se zhroutil, protože se mu totálně rozpadla nervová soustava. Ochranné obleky, které dozorcí nosili do továrny, nebyly o mnoho lepší než overaly vězňů. Neměly sloužit boji, nýbrž izolaci nositelů od prostředí a všeho toho hrozného, co se z příkazu Křišťálového impéria vyrábělo na této pekelně planetě.

Trankun byl jednou z četných trestaneckých planet Impéria. Pokud Hermon věděl, nacházel se na okraji hvězdokupy M 13, jádra veškeré arkonské moci, která se v těchto časech chystala znovu ovládnout celou Galaxii.

Na Trankunu, v obrovitém jedovatém metanovém světě, který by se spíše hodil jako dějiště dlouhého krvavého zápasu starých Arkonidanů proti Maahkům se vyráběly a testovaly jak jedovaté plyny, tak biologické zbraně, jež se měly použít v případě nouze v galaktické válce. Nejenže bylo možné si představit, že se rozhoří podruhé, v blízké době to bylo dokonce velmi pravděpodobné

— pokud národy Mléčné dráhy nedostanou konečně rozum.

Sem na Trankun byli za trest posíláni vrazi, podvodníci, prznitelé žen, duševně nemocní a odpůrci režimu. Těm posledním se zde vedlo nejhůř. Střežili je „trapiči“, jak se tu všeobecně říkalo dozorcům, kteří vlastně byli také kriminálníky, ale dokázali se přizpůsobit systému, protože doufali, že se po odpykání trestu vrátí jako svobodní jedinci do Křišťálové ho impéria a budou si moci najít nový domov.

„Tak padáme!“ zařval Hermou.

Ve svých sedmadvaceti už nebyl žádné dítě, ale nebyl ještě ani dospělý, nýbrž mladíček v nejlepších letech, učenlivý a zvědavý. Na druhé straně si zase příliš nelámal hlavu s budoucností a stárnutím. Kdyby teď zemřel, nic by se nedělo. Pokud by se mu ale podařilo utéct po pěti měsících těžkého žaláře a příšerné otročiny, měl by před sebou celý život, takový, o jakém snil noc co noc.

Život piráta, bojovníka proti systému, který se chce vyrovnat svému velkému vzoru...

Běželi továrním komplexem k východům, používali pohyblivých pásů

a antigravů. Sebrali strážcům všechny zbraně a za nimi se hnali další vězni. Zatím se jim nikdo nepostavil do cesty, nikdo nemyslel na nic jiné ho než na útěk. Kdyby dokázali tentokrát překonat zábrany a zlikvidovali případné posily trapičů, potom by měli reálnou šanci.

Přirozeně za předpokladu, že zůstanou dost dlouho naživu, aby se dostali k zásobovací lodi. Zatím to tiž nikdy nebyli v továrně zasaženi, když došlo k explozi pokusných za řízení a rozptýlení bakterií rozpouštějících plasty, které ničily ochranné obleky vojáků a vědců „venku“.

A „venku“ se ocitli právě teď. Jeden po druhém, s Hermonem v čele, vycházeli z obrovské zploštělé polokulovité tovární budovy, jež musela odolávat nesmírnému tlaku metanového obra. Paroliho.

Jediné, co je venku chránilo proti prostředí absolutně nepřátelskému všemu živému, byly paratronické štíty kolem ochranných oděvů, společně s mikrogravitátory. Hermon z Arigů vyčkal, dokud se kolem něj neshromáždili všichni trestanci z jeho skupiny — Gragon, Menes a Karjoll. Přílbovými

průzory viděl v chabém vnitřním osvětlení jejich pokřivené, bázlivé, ale současně divoce odhodlané obličeje.

Vší silou se přiměl nemyslet na to, že před trýznivou smrtí v jedovaté atmosféře je chrání pouze tenká slupka. Mezi továrním traktem a sousedními kopulemi se tyčily vysoké věže

s reflektory a zaplavovaly prostranství přízračným světlem. Jen několik metrů nad povrchem se hnaly cáry žlutohnědé mlhy. Na sousední budovy bylo vidět jen tehdy, když se mlžné závoje na okamžik protrhly. Hermon pohlédl k vysoké centrální kopuli, vzdálené asi sto metrů. Zuřil tam boj.

Teprve nyní zpozoroval, jak se jedná z továrních budov rudě zažehnu la, jako kdyby tam řádil nehasitelný jaderný požár. Ve vzduchu se vznášely kluzáky, ven vybíhaly po stavy a povrch se zachvěl explozí.

„K lodi!“ křikl mladý Arkonidan na své druhy. „A žádné ohledy! Teď se tam pokusí doběhnout každý! Musíme být za každou cenu první!“

Areálem se rozléhal jekot poplašených sirén. Hermon se rozběhl k přistávací ploše, na níž stála zásobovací loď, která jednou za měsíc přivážela do trestanecké kolonie potravu, léky a další potřeby. A pochopitelně také novinky z Galaxie.

Kopule, kde pracovali Hermon a jeho spoluvězni, byla nejbližší, a v tom spočívala Arkonidanova naděje. Podařilo se jim rychle přemoci dozorce a vyběhnout ven. Kdo přicházel od jinud, měl to k lodi dál.

Čekal je boj se zbytkem posádky, která zůstala na palubě. Menes a Gragon se ale dobře vyznali v umění dobýt takový stometrový křižník, protože se na Trankun dostali, na rozdíl od Hermona, za pirátství.

Povrch se otřásal dalšími explozemi, ale uprchlíci se hnali dál. Co chvíli měli mít loď na dohled. Zbité mraky byly jako závoj, který mohl pro vězně znamenat spásu nebo smrt, kdykoli se roztrhl. Zkázou v případě, že by se za ním objevili trapiči nebo zuřivě pálící astronauté.

Z reproduktorů se ozvaly hřímavé hlasy. Dozorci vyzývali vězně, aby se neprodleně vrátili do budov, jinak že budou okamžitě zastřeleni

Hermon z Arigů se tomu bohapustě zachechtal „Je to přesně, jak jsem očekával,“ vykřikl přes přilbovou vysílačku.

„Okamžitě uzavřít kupole dvě, tři a pět!“ přerušil ho přeskakující hlas z reproduktoru

Rudě žhnoucí budova byla čtyřka. Dozorci se snažili zachránit ze sousedních továren, co se ještě dalo. Každým okamžikem je měl pokrýt energetický štít. Ze to trapiči zatím ještě neudělali, prozradilo Hermonovi, jak velmi podlehli panice.

Rozdrcená těla, smrt během několika vteřin, ochranné obleky rozežrané mikroby, vypěstovanými na Trankunu... Hermon to sám neviděl, protože předtím neopustil svou kopuli celé tři měsíce. Přestavoval si ale, že to tak nějak muselo být.

A možná to ani nebyly nehody, třeba tu vězni — a také jejich trapiči — slouží jako pokusné oběti nových kultur zabijáckých bakterií. Třeba těch, které „jen“ rozkládají materiál ochranných obleků, anebo i těch, je jichž žravost jde ještě dál... Hermon

prisuzoval opovrhovaném režimu cokoli.

Vtom se proti vězňům vynořili z metanové mlhy ozbrojení dozorci, blížící se od kulovité lodi. Hermon reagoval neuvěřitelně rychle, jako ten, kdo si svůj útěk naplánoval do nejmenších podrobností a bral v úvahu nejrůznější varianty.

Začal v běhu pálit a jeho druzi také. Zakrátko společně překonali kordon trapičů, střílející z paralyzátorů s laserovým paprskem nastaveným na minimum. neboť se --- dokud to bude možné — nechtěli stát těmi, kým byli v Hermonových očích jejich strážci:

placenými vrahy. zabijáky v žoldu Impéria, kteří nemilosrdně masakrovali kolem sebe vše, co stálo v cestě nové moci a si

Hermonovi dalo spoustu práce, než tuto zásadu vštípil svým spoluvězňům. Věděl dobře, jak nenávidí trapiče. A měli k tomu také dobré důvody. Umínil si ale, že tahle akce bude probíhat podle jeho pravidel, dokud to bude možné. Když to ale nepůjde jinak, nezaváhá, ani vteřinu a přepne jako první paralyzátor na impulzní palbu.

Trapiči padali jeden za druhým, po celých řadách. Hermou uháněl dál k lodi, která se nyní vyloupila z mlhy skoro do poloviny. V první chvíli to vypadalo, jako by byla vystavena záření. Potom ale mladý bojovník poznal, že jde o jeho vlastní osvětlení. Vycházelo z něj i z ostatních Všechny přechodové komory byly uzavřeny. Arkonidana se zmocnilo neblahé tušení.

Vtom se povrch zachvěl dalšími, tentokrát mnohem silnějšími explozemi. Tlaková vlna vymrštila uprchlíky do vzduchu a poponesla je o celé metry dopředu.

Hermon z Arigů ležel ve světle hnědém prachu a měl pocit, jako by ho nějaký obr udeřil kladivem do hlavy. V uších mu zněly výkřiky a na dávky jeho druhů. Někdo vyl bolestí a křičel, že má přeražené nohy.

Mladý Arkonidan dokázal za ne smírných útrap zvednout trup. V příštím okamžiku si ale skoro přál, aby ho předchozí exploze rozmetaly na kousky a ušetřily ho pohledu, který se mu nyní naskytl.

Kosmická loď se pomalu, téměř ne slyšně začala zvedat. Její antigravitační start vyvolal v dolní vrstvě atmosféry menší orkán, který s uprchlíky znovu zavířil -- a pak bylo po všem.

Zásobovací bod, na jejíž palubě chtěl Hermon z Arigů opustit toto peklo, aby mohl vykonat velké skutky, nyní sama prchala před zkázou.

A vzápětí byli opět sami — a poražení na hlavu. Bude jedno, zda se trapiči vzpomínají z toho, co je uvrhlo do zmatku, nebo ne. Všechny nás zabijí vražedné mikroby, pomyslel si Hermou a bylo mu jasné, že není dál o čem uvažovat.

×

□

×

„Kam teď?“ vykřikla Dundaa do rachotu stále nových a v přílbových přijímačích se ozvaly silné, ruchy. Někde zřejmě zuřila prudká energetická bouře.

Hermon na Dundaa letmo pohlédl. Jako by měla kolem hlavy svatozář, protože na ni zezadu mířil reflektor. Dundaa ze Serghomů jistě nebyla žádná kráska v klasickém slova smyslu, zato měla jiné ctnosti, které Hermon dosud u žen zažíval jen zřídka. Nebyla silná jako muž, ale rychlejší, a když šlo do tuhého, i bezohlednější. S ní by šel do akce proti Impériu bez rozmýšlení.

Samozřejmě že to byla ona, kdo položil rozhodující otázku. Hermonův houfec bojoval v předem ztracené bitvě. Jediná naděje se rozplynula dříve, než někdo z nich stačil proniknout do lodě.

„Tamhle sedmička nemá energetický štít!“ zvolal Gragon a ukázal na nedalekou kopuli.

Měl pravdu. Všechny ostatní budovy až na tu rudě žhnoucí byly izolovány od vnějšku. Tam nemohli. A venku jim hrozila jistá smrt. Hermon viděl, jak opláštění tavící se to várný v některých místech bělá a začíná se rozlékat.

„Dobrá, pokusíme se dostat do sedmičky!“ vykřikl do praskání a chrčení v přílbovém reproduktoru. „Ostatní se uvidí potom!“ Mávl na ostatní a rozběhl se.

Přirozeně si uvědomoval, že jen získali další odklad. I když se jim podaří bez úhony vběhnout do budovy a někde se ve všeobecném zmatku ukrýt, nadlouho je to nezachrání. Dříve nebo později je najdou a potrestají tak, jak se to dělá na Trankunu se všemi uprchlíky.

Na to nechtěl Arkonidan ani po myslet. Nemělo cenu uvažovat o tom co bude, ale co je teď. Díky této zásadě přežil kdysi mnohé krizové situace, do kterých se před uvězněním dostal se svou odbojářskou skupinkou.

Hermon z Arigů stále věřil, že se stane nějaký zázrak, a tato jeho víra připadala mnohým zcela v rozporu s jeho předchozím životním postojem. Hermou to nyní viděl docela jinak. Když musí zemřít, nic na tom nezvrátí. Pokusí se však zabránit zmaru, nebo jej alespoň oddálit ze všech sil.

Dobyvatelé Arkonu P., blesklo mu mimoděk hlavou, když běželi k bloku číslo sedm, zcela zakrytému mraky. Nikdy se mu nevyplnil sen, že ho přijmou do IPRASA. Tato organizace si sama vybírala členy. Měl by mnohem větší šanci jako prostý, zcela neznámý Arkonidan. Mnohé dveře se mu zavřely před nosem jen proto, že pocházel z mocné dynastie Arigů a navíc byl vzdálený bratranec Thety, první imperátorky nové říše.

To, že se nakonec dostal k Dobyvatelům, byla šťastná náhoda. A za to, že se zakrátko stal vůdcem této jedné z četných odbojových skupin, vděčil svému elánu a své zášti vůči režimu, proti kterému chtěl bojovat

ze všech sil kvůli jeho politice, po hrdající občany. On, kterého by jeho rodina ze všeho nejraději viděla v nějaké vysoké diplomatické funkci...

Hermon před sebou spatřil dvě světla. Pohybovala se. Dosud v mlze nic pořádně nerozeznával, ale mohly to být pouze kluzáky, které se blížily přímo k nim.

„Stát!“ přikázal ostatním. „To je past! Věděli, že se vrátíme! Nechali kopuli nechráněnou záměrně!“ Do této chvíle se domníval, že v továrně byly zničeny důležité generátory, a proto nebylo možné vybudovat ochranný štít.

Nalevo se z mraků vynořil jeden kluzák a okamžitě začal pálit po uprchlících. Na prst tlustý termický paprsek minul Hermona ve vzdálenosti necelého metru a zasáhl Menese a ještě jednoho vězně za ním.

„Zatracení hajzlové!“ vykřikl Hermon a přepnul paralyzátor na impulzy. Po boku mu stanuli Karjoll a Dundaa a pálili jako o život, dokud kluzák nevybuchl.

Uprchlíky srazila k zemi další tlaková vlna a vymáčkla jim z plic veškerý vzduch. Hermon spatřil hvězdy a vzápětí trapiče. Přistáli s druhým kluzákem a hnali se k nim po svých. Pálili naslepo a zabíjeli bezcitně jed noho vězně po druhém jako štvanou zvěř. Počínali si přitom jako roboti.

Byli to Kati.

Hermon se překulil a vypálil. Spolu s ním se bránila už jen hrstka spoluvězňů. Všichni ostatní byli mrtví a zakrátko zasáhl termopaprsek také

Dundaau. „Ne!“ vykřikl bezmocně. Katů bylo čím dál víc. Proč to ale

prodlužují? blesklo Hermonovi hlavou. Chtějí si snad s námi ještě po hrát? Nechat nás pomalu zemřít, nebo zajmout? „Živé nás nedostanete!“ zařval rozzuřeně.

Přistály další tři stoje a z těch se vyhrnuly další postavy. Měly na sobě do TRUV! Tenhle ochranný oděv ne nosil na Trankunu ani sám velitel trestanecké kolonie!

To, co se dělo pak, prožíval mladý Arkonidan jako v hrůzném snu. Příchozí přemohli trapiče a zachránili v poslední chvíli tři zbylé uprchlíky. Poté k nim přišli a naznačovali gesty, že jsou přátelé. Zvedli vězně a vlekli je do jednoho z obrněných letounů.

Když startovali, díval se Hermon z Arigů pancéřovým sklem, jak na jiných místech továrního komplexu přistávají další bojové kluzáky a hrnou se z nich posádky.

„Můžete si sundat přilby,“ zazněl nějaký hlas.

Dva piloti řídili stroj, zatímco další muž a dvě ženy se starali o uprchlíky. Ochranné obleky TRUV měli rozhalené, zřejmě naprosto důvěřovali energetickým polím svého plavidla.

Hermon — stále ještě omámený tím co prožil — uposlechl výzvy., „U arkonských bohů!“ vyjekla jedna z žen, které mladík hádal tak sto let. Naklonila se nad ním a něžně mu uhladila z čela dlouhé světlé vlasy spleené

potem. „Vypadáš skoro jako... Mohl bys být jeho syn!“

„Čí... syn?“ zamumlal Hermon pracně.

„Atlanův,“ odpověděla. „Slyšel jsi o něm někdy?“

Hermon z Arigů se na ni upřeně za hleděl. Nebyl schopen slova, ale po zádech mu přejížděla jedna ledová vlna za druhou.

×

×

×

Já, nesmrtelný Atlan, který už viděl snad všechno, co kosmos nabízel, jsem byl na toho Hermona zvědavý. Jeden z mých dvou křížníků měl na palubě 159 ze 160 osvobozených trestanců, převážně odpůrců režimu, a letěl na základnu IPRASA.

Nikdo z nich se nemusel obávat, že padne opět do spárů pochopům Křišťálového impéra, neprovede-li nějakou hloupost. Někteří zřejmě vstoupí do služeb IPRASA. Byli jsme vděční za všechny odborně kvalifikované a mravně bezúhonné Arkonidany, kteří mohli posílit Organizaci.

„Má“ odbojová organizace byla vybudována během posledních čtyřiceti let podle vzoru historické USO. A také jsme těžili z jejího dědictví — převzali jsme mnoho jejích starých, stále ještě utajených základů. Těšili jsme se velkým sympatiím obyvatelstva, třebaže Impérium dělalo všech no pro to, aby diskreditovalo jak mě, tak IPRASA. Někdy se však zdálo,

že mocipáni způsobili pravý opak toho, čeho chtěli dosáhnout, když na mou hlavu vypsali tučnou odměnu.

Neustálými pohrůžkami trestů se jim podařilo udělat ze mě v posledních letech jakousi obdobu pozemského Robina Hooda. Byt jsem si vědom, že jsem se stal symbolem odporu a nadějí pro ty, kterým se hnusila nacionalistická politika expanzionistů.

Bohužel jsem měl také jiné povinnosti než vysvobozovat lidi z trestaneckých planet, kde se vyráběly a zkoušely chemické a biologické zbraně. Mí lidé se

měli v příštích týdnech obejít beze mě. „Důležité je, že Atlan čas od času vyvolá svým při-

J chodem patřičný rozruch.“ říkalo se. Očekával jsem Hermona ve velínu lodi. Má výprava do výsostného úze mí Impéria skončila víceméně úspěšně. Další budou ještě následovat. Mí nesmrtelní přátelé mě nevidali v po sledných dnech příliš často. Nyní jsme však byli na cestě ke Sluneční soustavě, ke GIGLAMESI Kvůli celkem třem ilegálním akcím v M 13 jsem se dozvěděl teprve nyní o událostech na Trokanu a o zmizení Perryho, Bullyho a Alasky,

Snažil jsem se nedat posádce najevo, jak mě to zneklidnilo. Ze všeho nejhorší bylo pomyšlení, že jsem ne byl tam, kde mě bylo zřejmě zapotřebí. Třeba bych zabránil Pozemšťanům vyvést nějakou hloupost.

Konečně se Hermon z Arigů dostavil. Když jsem ho spatřil, uvědomil jsem si, proč ho Tajatha považuje za možný výhonek mých genů. Opravdu se mi velmi podobá — když jsem býval ještě mladý šlechtic, Arkon byl vojenskou mocností a patřila mu rozlehlá říše.

Měl stejnou barvu vlasů, arkonské albínské oči (a ne zelené jako Theta!), neměřil ani o píd' méně než já, i když byl mnohem štíhlejší. Vypadal na první pohled trochu zženštile, bylo mi však jasné, že kdo přežil pět měsíců v trankunském pekle, nemohl být žádný slaboch. A když jsem se mu podíval zhluboka do očí, věděl jsem, že jsem se nezmýlil. Ani ne musel promluvit.

Přirozeně věděl, koho má před sebou, Nabídl jsem mu místo vedle sebe, přímo před monitorovou galerií. Moje posádka měla sice svou práci, nemohl jsem však zabránit tornu, aby Hermona stíhal jeden udivený pohled za druhým.

A přirozeně, že I já jsem věděl, s kým mám tu čest. Byl jsem však o něm informován určitě víc než on o mně. Narodil se v roce 1261 NGL, kdy Křišťálové impérium bylo opět nejpřednější velmocí Mléčné dráhy. Jako potomka urozeného rodu ho čekala strmá kariéra, avšak už v mládí se v něm vyvinul prudký vnitřní odpor vůči režimu. Marně se snažil připojit k IPRASA a posléze se stal vůdcem poměrně bezvýznamné od bojové skupiny. Osvojil si rovněž rozsáhlé vědomosti o zbraňových a obranných systémech.

Jeho organizace „Dobyvatelé Arkonu“ byla před půl rokem zlikvidována. když se do ní předtím infiltrovali agenti Křišťálového impéria. Hormon a jeho věrní byli společně s dalším odpůrci režimu deportováni na Trankun, několika z nich se ovšem podařilo informovat veřejnost. Hermon Z Arigů se náhle stal pro mnohé svobodymilovné Arkonidany hrdinou a mučedníkem, třebaže o své slávě nic nevěděl.

Všechno tedy svědčilo pro něj. Co se mi na něm však nelíbilo, byly dvě věci: Jeho lehkovážný přístup k Vlastnímu životu, jednak poměr k opačnému pohlaví.

Hermon z Arigů (proč se mi zasteskne po Thetě, kdykoli vyslovím jeho jméno?) byl hazardér, moderní dobrodruh. který se nebojí ani smrti, ani d'ábla. Kromě toho silně podceňoval ženy. pokud se týkalo bojových a podobných akcí. Stejně málo si vážil jejich vědeckých či velitelských schopností. V tomto ohledu byl ještě větší zpátečník než ti. proti nimž bojoval.

Pokud s ním budu chtít spolupracovat, musím mu vyhnat podobné ne smysly z hlavy, napadlo mě. Trpělivě jsem čekal až promluví.

Nejprve, spustil, když si uvědomil, že mu dávám přednost, „bych ti rád poděkoval za to. že jste nás vysvobodil.“ Nervózně si pohrával s prsty. Pak sebou konečně trhl. pohlédl mi do očí zhluboka se nadechl a pokračoval. „A pak bys měl vědět.

že ti budu navěky vděčen za to, že tu s tebou mohu sedět a mluvit, Atlane.“

Neochotně jsem přikývl. Pochopitelně i pro něj jsem byl legenda. Atlan, nesmrtelný nositel buněčného aktivátoru, muž. který se před necelými 120 lety málem stal znovu Imperátorem a který by své říši vládl rozhodně jinak.

Musel jsem mu to vymluvit. Nepotřeboval jsem zbožňovatele, nýbrž ty, kteří věří sami sobě.

„Udělal jsi patřičný dojem,“ pro hlásil jsem. „Členové IPRASA tě pozorovali.“ Usmál jsem se, když jsem uviděl jeho ohromený výraz. „Vy Dobyvatelé jste byli jistě dobří, co se týká podvrtné činnosti, ale mí lidé se jí věnují už o něco déle. Znají víc figlů a nespouštějí oči z těch, kteří by mohli případně posílit Organizaci,

„Ale vždyť mě odmítli, Atlane,“ vyhrkl překvapeně Hermon. „Já..

„A cos čekal?“ přerušil jsem ho. „Museli to udělat, už kvůli tvému původu. Je spousta potomků staré arkonské šlechty, kteří si v mládí rádi hrají na revolucionáře.“

„Já k nim nepatřím,“ namítl prudce. „To jsem snad už dokázal, ne?“

„Přirozeně, že ano,“ uklidnil jsem ho, potěšen tím, jak rychle se osmě lil. „Jak už jsem řekl, Hermone — udělal jsi patřičný dojem. A proto jsme tě vytáhli z trankunského pekla.“

„Mě?“ zvolal Hermon, vyskočil z křesla a hned si zase sedl. Protřel si oči a zdálo se že neví, má-li se smát nebo brečet. „Atlane, na Trankunu byly stovky trestanců. Existují tucty takových planet, na kterých Arkonidané trpí a umírají proto, že nesouhlasí s režimem. Děkuji ti ještě jednou, ale jen mi, prosím tě, neříkej, že celá ta akce na Trankunu byla pro vedena pouze kvůli mně!“

Líbil se mi čím dál víc. Tohle nebyl žádný frustrovaný šlechtický holobrádek, nýbrž mladík, který má dost ideálů, odvahy a znalostí, aby nezakrňel ve vývoji.

„Sám jsi to řekl, Hermone,“ odpověděl jsem klidně. „Existují tucty planet jako je Trankun, a já se nemohu starat o všechny. Zaslepenost by nám pomohla stejně málo, jako kdybychom složili ruce do klína.“

Zdalo se že pochopil, co jsem tím chtěl říct, Znovu na mě pohlédl a vy hrkl: „A proč zrovna já? Proč Trankun? Vysvobodil bys mě, kdybych byl na jiné trestanecké planetě?“

„Nejspíš ano, protože tě potřebuji. Hledám totiž schopného velitele palby pro svou novou loď.“

Hermon z Arigů na mě užasle zíral. Nevěděl jsem, co se mu honí v hlavě. „Ty. .., ty myslíš tenhle křižník?“

Zavrtěl jsem hlavou a odpověděl:

„Mám na mysli jinou loď. Než k ní ale dorazíme, můžeš mi tady ukázat, co v tobě skutečně vězí.“

×

□

×

Ani tentokrát mě Hermou z Arigů nezklamal, Křižník — víceúčelová kosmická loď třídy VESTA, sto metrů vysoká a vybavená nejmodernější technikou vyvinutou v rámci projektu Camelot — pro něj byl naprostou novinkou. Zevnějškem se příliš nelišil od srovnatelných plavidel, ale mladý Arkonidan se setkal s mnoha jeho technickými inovacemi poprvé. A především ho uchvátila útočná a obranná výzbroj.

„To je neuvěřitelné,“ prohlásil ně kolikrát, když si vyzkoušel manipulaci s nejrůznějšími zbraňovými systémy. Zpracovával se mimořádně rychle a zdálo se, že má na zbraně vrozený talent. „Už jenom všechny ty virtuální zobrazovače a systémy navádění na cíl... Odkud máš tuhle techniku, u všech bohů?“

„Všechno se dozvíš, až přijde správný čas,“ chlácholil jsem ho.

Hermou seděl u kontrolních systémů řízení palby a sám i s týmem specialistů manipuloval s děly. Jediné, co mi dělalo starosti, byl jeho dosavadní sklon k individualismu. Dokáže spolupracovat s ostatními, přenášet na ně úkoly a rozhodovat na základě informací získaných od nich? Vydechl jsem si úlevou, když prošel i touto zkouškou.

Při počítačové simulaci dosáhl devadesáti tří ze sta možných zásahů. Výkon dosud nejlepšího uchazeče činil 88 procent zásahů.

Přenesli jsme se do hyperprostoru. Tentokrát jsem si zavolal Herrnona

do své poněkud spartánsky zařízené kajuty a řekl jsem mu: „Za několik hodin budeme u cíle. Je to kosmická loď skládající se z dvanácti částí a jednoho centrálního segmentu, zvaného MERLIN. Loď sama se jmenuje GILGAMES a patří nositelům buněčných aktivátorů. Každému z nás je přidělena jedna z dvanácti částí. Ta moje se označuje jako GILGA MES II, ale já jí říkám RICO.“

Mé sdělení šokovalo Hermona po druhé. „Nositelé buněčných aktivátorů,“ vyhrkl. „Ti se přece úplně stáhli.“

„Jeden z nich sedí právě před tebou.“

„Přirozeně,“ řekl. „Promiň. Kolovalo o vás ale tolik pověstí... Někteří tvrdí, že Nesmrtelní se několik let po návratu z Hirdobaanu zahořkle stáhli do ústraní a nechtějí mít s námi obyčejnými lidmi nic společného. Jiní zase říkají, že existuje tajemný svět jménem Camelot, kde se Nesmrtelní tajně připravují na drtivý úder proti těm, kteří je zavrhli, a..“

„To s Camelotem je pravda,“ řekl jsem a uculil jsem se. „Ale na to s tím protiúderem rychle zapomeň.“

„Nikdy jsem těmhle báhorkám ne věřil.“

„Samozřejmě,“ řekl jsem a trochu se předklonil. „Hermone, jak by se ti líbilo spolupracovat s námi? Na mé lodi RICO?“

„Ze se tak můžeš ptát!“ odpověděl mladík rozhorleně. Oči mu zářily a nevěřicně kroutil hlavou.

„Budeš ale muset pracovat i s ženami,“ varoval jsem ho. „Mám na příklad zástupkyni, a od té budeš dostávat rozkazy.“

„Když jí důvěřuješ, budu jí věřit i já,“ namítl

Povzdechl jsem si. Bylo mi jasné, že v tomhle ohledu nastanou jistě problémy. Hermon pocházel z arkonské šlechty — ať chtěl nebo ne a v těchto kruzích i nadále bojovali a rozkazovali pouze muži.

„A kromě toho,“ prohlásil jsem, „si musíš ujasnit, že budeš jedním z mnoha. To znamená sdílet odpověď nost. Není mi nic platný chlapík, kte rý si neváží života a považuje boj pouze za úchvatnou hru.“

„Chápu,“ odpověděl Hermon. „Vynasnažím se, Atlane.“

Neznělo to příliš přesvědčivě, ale přece jen jsem přikázal servovi, aby donesl pití, a přitukli jsme si na nového velitele palby.

×

☒

×

GILGAMEŠ měla přesně takovou polohu, jaká mi byla udána: na okraji Sluneční soustavy, která už nebyla, jaká bývala. Hermou z Arigů ji viděl poprvé, a přestože jsem mu ji podrobně popsal, udělala na něj obrovský dojem.

„Takovou loď jsem v životě neviděl,“ prohlásil užasle. „Vypadá vskutku jako převeliký diamant.“

„Dvanáct diamantů,“ opravil jsem ho s úsměvem. Byl jsem pyšný na to, co vědci a inženýři pracující na Camelotu v posledních desetiletích dokázali. Na okamžik jsem dočista za pomněl na starosti, které jsem měl o zmizelé přátele. Už jsem se nemohl dočkat, až si promluví s obyvateli

GILGAMESE.

Mladičký Hermon docela určitě v životě neviděl tak velkou loď. Když byla v celku, měřila ve své nejdelší ose 2 500 metrů — tolik činil průměr našich starých bitevních lodí, z nichž některé jistě znal podle jména: legendární plavidla jako CREST III a IV, MARCO POLO a obě buňky SOL...

„Centrální segment MERLIN,“ řekl Hermon, „a dvanáct samostatných modulů, které se mohou libo volně připojit k MERLINU a vytvořit tak... jak jsi to říkal?“

„Pentagonální dvanáctistěn,“ doplnil jsem ho. „Ale radši říkej GILGAMEŠ, aby sis nepřekousl jazyk.“

„A který z modulů je GILGAMES II — tedy RICO?“

Zadal jsem příslušný příkaz palubnímu syntronu vracejícího se křížní ku a na obrazovce před námi se zbarvila příslušná pětiúhelníková plocha.

Už delší dobu jsme měli radiové spojení. Naše hyperlokátory pronikly hluboko do Sluneční soustavy a zprostředkovávaly nám první známky toho, co se v ní dělo. Zároveň jsme vysílali příslušně informace z naší lodi.

„Co je to za výstupky před předovou částí každé jednotky?“ vyzvídal Hermon z Arigů.

„Transformační kanóny a plastenergetický projektor,“ vysvětloval jsem mu trpělivě. „Jen klid, zakrátko se budeš moct zeptat nejlepších odborníků.“

Klouzali jsme nyní volným pádem ke GILGAMESI a mířili k viditelné mu pětiúhelníku RICA. Ještě k nám nedorazil signál ze Sluneční soustavy, ale než se tak stane, projdeme strukturální komorou v energetickém štítu a ten se za námi opět zavře.

Ať si potom na Zemi a na Trokanu lámou hlavu tím, kdo se právě při pojit k sestavě GIGLAMEŠE — a především ti, kteří Zemi vládou: komisař LSP Cistolo Khan, vedoucí Bezpečnostní služby Cia de MoLo- nová nebo První Pozemšťanka Paola Dašinaganová.

Křížník vplul do jednoho z hangárů RICA a vzápětí zakotvil. Opustili jsme jej až na členy pohotovostní posádky a já se ihned vydal transmitterem do MERLINU. Věděl jsem, že Hermon z Arigů bude v dobrých rukou. Až se opět sejdem, bude už znát většinu svých nových kolegů a kolegyň.

Myles Kantor, Homer O. Adams a Cucky — to byli ti z družiny Nesmrtelných, kteří se tu mohli v této době objevit. Byl vyrozuměn rovněž Icho Tolot na Halutu a přislíbil, že přiletí se svou lodí HALUTA II. Nikdo však nevěděl kdy.

Michael Rhodan a Julian Tiffleur byli stále nezvěstní, údajně zmizeli na Fornaxu. Ronald Tekener a Dao Lin-H'ay se nacházeli na Hangayi a zaručeně byli informováni o nejnovějším stavu. Sestry Vandemarovy obývaly nejspíše na Camelotu.

Co se stalo s Perrym, Bullym a Alaskou, nám vylíčil Kantor podrobně, když přiletěl z výzkumného střediska na Titanu.

Konferenční místnost byla vybavena nejmodernější technikou vyvinutou v rámci Camelotu. Třeba kulatý stůl, kolem kterého jsme seděli, mohl libo volně měnit tvar. Všude se objevovaly hologramy, které se mohly podle potřeby překrývat. Vzduch, který jsme dýchali, byl doslova nabit informací a daty, jež bylo možné kdykoli „zviditelnit“. Stačilo vyslovit přání, a Merlin, syntron, který se jmenoval stejně jako centrální segment, spojil všechno do správných souvislostí.

„Celkem vzato nevíme zhola nic,“ prohlásil v jedné chvíli Myles. „Na Trokanu, kde za šedesát šest let našeho času uplynulo přibližně dvě stě padesát milionů relativních let, během nichž se vyvinula civilizace Herreachů, se otevřel takzvaný Kummerogův chrám. Perry, Bully a Alaska našli jakýsi hříbovitý útvar, vstoupili do něj — a vzápětí zmizeli. Zato se objevil cizinec s upálenou nikou. Plkal si Kummerog a musel být převezen do medocentra na Mimasu. Když jsme se ho vyptávali na osud Rhodan a jeho dvou druhů, tvrdil, že o nich nic neví.“

„Věříš mu?“ zeptal se vědce Adams.

Kantor pokrčil rameny. „Co znamená věřit?“ odpověděl Adamsovi otázkou. „Je možné, že tenhle podivný cizinec s černou kůží, který není o nic větší než vyhubený pozemšťák Pygmejové a chodí jako stařec, byl vyvržen z chrámu ve chvíli, kdy do něj vstoupili ti tři, a proto je neviděl. Může ale také klidně lhát.“

„To by se mělo dát zjistit, ne?“ namítl jsem.

Myles se chladně usmál a řekl:

„Teď už stejně ne, Atlane, protože Kummerog uprchl z Mimasu, a to s Bennem Drenderbaumem, mocným Khanovým důvěrníkem, na palubě válcovité lodi PRETTY PLAID. Nic jsme z něj nevytáhli.. Mezi naším a jeho myšlením a cítěním leží celé světy. Nicméně jsou určité záležitosti, kdy Kummerog jako by myslel velmi lidsky.“

„A neexistuje nějaká cesta, po jaké lze následovat Perryho a ty dva?“ zeptal se ho Cucky. „Co kdybychom se i my dotkli toho hříbu?“

„Na to zapomeň,“ odsekl Kantor. „Myslíš si, že jsme to nezkoušeli? Ale ten chrám vpustil jen ty tři.“

„To má Rhodan z toho, že je výjimečný z výjimečných,“ pokusil se myšob o vtip. Nikdo se ale nezasmál.

„Kam utekl ten Kummerog?“ zeptal jsem se Mylese, který seděl na proti mně.

Vědec přešel rukou pole nepatrných čtvercových senzorických plošek a dotázal se Merlina. Za vteřinu se před námi zjevil cizincův holografický obraz. Myles mávl rukou, jako by se chtěl omluvit, že ho to nenapadlo dříve. Zřejmě vycházel z toho, že každý zná Kummerogovu podobu.

Před námi se zjevil tvor připomínající napůl člověka a napůl opici, s dlouhými pažemi, předkloněný, s bílými očima bez zorniček a s dravčími zuby. A navíc obalený černou po praskanou kůží... Na první pohled rozhodně nevzbuzoval sympatii.

„PRETTY PLAID zničehonic ex plodovala ve vzdálenosti osmi tisíc světelných let od Sluneční soustavy,“ řekl Kantor.

Jako jediný nositel buněčného aktivátoru působil na Titanu a na Mimasu, prostě proto, že ho mocipáni Sluneční soustavy potřebovali — zatímco nás vyhnali již téměř před šedesáti lety. Jak se zdálo, nehodili jsme

se do jejich obrazu světa. Vykonali jsme své, a mohli jsme odejít. Kdy by nebylo Perryho Rhodana, byla by Země pravděpodobně už v roce 1980 zpusťována jadernou válkou — ale koho to dnes ještě zajímá?

Ne, to není pravda. Jsme zklamaní, a to nejen kvůli nejnovějšímu vývoji v Galaxii. Neuchýlili jsme se ale do ústraní, abychom si foukali bolístky, nýbrž proto, abychom se připravili na boj. Abychom pracovali na Camelotu.

Dívali jsme se na simulované obrazy exploze. Válcovitá loď zanikala v záplavě světla a energií. Navíc jsme slyšeli poslední zachycený záznam, v němž z lodi hlásili lokalizaci neznámého objektu. Současně s tím se ozývaly staccatovité ruchy, které vy volávaly v posádce nesmírnou duševní i tělesnou nevolnost.

Připadalo mi to všechno příliš jednoduché a vykonstruované — pokud jsem vycházel z toho, co mi bylo sděleno o onom prapodivném Kummerogovi. „Jestliže PRETTY PLAID vybuchla,“ řekl jsem, „lze předpokládat, že se Kummerog a Bruno Drenderbaum rozžehnali se světem. Kdy by se však katapultovali a přežili, určitě bychom zaznamenali jejich volání o pomoc. To by však na druhé straně mohli zachytit také záhadní cizinci a včas je umlčet, nemám pravdu?“

Vstal jsem a pohlédl na Guckyho. Bylo mi toho mrňouse líto. Snažil se chovat důstojně, ale nesmírně trpěl zmizením svých přátel.

„Nevěřím, že Kummerog a Drenderbaum jsou mrtví,“ prohlásil jsem. „Nevíru, jestli je historka o jejich setkání s cizí lodí vymyšlená nebo ne, instinkt mi ale napovídá, že Kummerog měl určitě mimořádný zájem na tom, aby za sebou zanechal stopy.“ Když jsem viděl, jak Myles a Adams odmítavě mávají rukama, rychle jsem dodal: „K tomuto názoru jsem došel na základě toho, co jste mi o Kummerogovi vylíčili.“

„Ty,“ vyhrkl Gucky, „nebo spíš tvá...?“

„Můj zvláštní smysl mi řekl totéž, a jak známo, ten se nedá ovlivnit emocemi, sympatiemi ani antipatiemi.“

mi. Pracuje pouze s fakty, a proto má za nanejvýš pravděpodobné, že oba uprchlíci jsou ještě naživu.“

„Totéž nám sdělil i Merlin,“ prohlásil neochotně Adams. „Tvrdí to dokonce i kontrapočítač.“

„To by bylo pro Kummeroga typické,“ řekl Myles Kantor. „Odmítám ale, že by se s ním Drenderbaum spolčil. Zním ho. Nikdy by s ním neodletěl dobrovolně.“

„Tahle diskuze je k ničemu,“ na šeptával mi můj zvláštní smysl. „Pokud Kummerog ještě žije, určitě bys te ho našli. Kummerog znamená jediné spojení se třemi zmizelými přáteli v hříbovitém dómu na Trokanu, pokud tedy vůbec nějaké spojení existuje. Je vedlejší, zda je viděl, nebo ne. Přišel odtamtud. Jeho poznatky mohou mít rozhodující význam.“

Na logický sektor to bylo nezvykle dlouhé kázání, ale dal jsem mu za- pravdu.

Gucky nadšeně souhlasil s mým návrhem vydat se k místu „katastrofy“ PRETTY PLAID a hledat stopy ne známého objektu. Pro byli po krátkém váhání rovněž Homer G.Adams a Myles Kantor. A tak na druhý den GILGAMES II opustila Sluneční soustavu — aniž jsme se předtím spojili s Cistolem Khanem.

×

□

×

Zpětně musím říct, že půl Galaxie spalo. Jinak by si všichni — Liga, Fórum Raglund i Křišťálové impérium

— všimli už o několik dní dříve, co se děje. Všechno to způsobila kolonie na Lafayette, i když nebyla jediná. Měli se okamžitě začít starat o všechny planety, které se náhle odmlčely, a brát vážně volání o pomoc všech velitelů kosmických lodí — ale hezky všechno po řadě.

GILGAMES dosáhla cílového sek toru kolem čtvrté ráno. Já jsem se zdržoval ve velínu RICA, byl jsem však v neustálém spojení s MERLINEM a ostatními třemi nositeli buněčných aktivátorů. Myles Kantor se chtěl zúčastnit letu za každou cenu. Sluneční soustava se prý bez něj na oka mžik obejde.

12. října se GILGAMES poprvé oficiálně objevila v Galaxii. Od té doby uplynuly necelé dva měsíce a dalo se předpokládat, že naši loď zná každý hvězdoplavec. Přesto jsme se prostřednictvím Merlinu ohlásili po sádce záchranářského tendru, který se pokoušel prozkoumat vrak válcovité lodi. Tendr byl široko daleko jedinou vesmírnou lodí.

Myles mluvil s jeho velitelem a rozhovor byl holograficky přenášen do všech modulů GILGAMESE. Mlčky jsme poslouchali, co nám asi sto letý obhroublý Pozemšťan s mrzutým výrazem ve tváři sděluje. „Zjistili jsme definitivně, že to nikdo nepře žil,“ prohlásil Heneš Grokahn. „Alespoň ve vraku jsme nikoho takového nenašli. Nevypátrali jsme nic, co by nasvědčovalo působení cizího

objektu. Nezaznamenali jsme žádné ruši ve signály ani neznámé záření od té doby, co jsme tady“

„A to je jak dlouho?“ zeptat se ho Kantor.

„Dva dny,“ zavrčel Grokahn. „Vlastně skoro tři.“

„Upřímně řečeno,“ prohlásila moje zástupkyně Gerine. „měla jsem trochu strach z toho, že se nám při výstupu z hyperprostoru přihodí to co PRETTY PLAID. Nic se ale neděje. Nikdo tu není.“

Pohlédl jsem na ni a přikývl jsem. Gerine se narodila v roce 1210 NUL, tedy v době, kdy jsme se s BAZI vrátili z první výpravy do Velké prázdnoty a Boris Siankov ve Sluneční soustavě experimentoval s prvními šroubovicemi. Dovedl jsem si dobře představit, jak se asi tvářil Hermon, když se poprvé setkal s mou zástupkyní. Určitě se mu líbilo, že má statnou mužskou postavu a odhodlaný výraz ve tváři.

Tato statečná žena odmítla v roce 12‘79 střílet na mírovou flotilu — sto neozbrojených lodí, které shromáždily nejrozumnější národy Mléčné dráhy na popud Lingvidů která tehdy plula Galaxií, pranýřovala poměry v tomto koutu světa a předpovídala zánik Galaktika. Byla tehdy velitelkou flotily Křišťálového impéria, a proto byla za „zbabělost před nepřítelem“ odsouzena k smrti.

Zachránil jsem ji s komandem IPRASA a přesvědčil ji. že u nás jí bude lépe. A dodnes toho nelitovala.

Mohl jsem se na ni spolehnout stejně dobře jako na Seviu, která v centrále odpovídala za radiové spojení a lokalizaci. Bylo mi jasné, že s tou bude mít Hermon větší problémy.

„Možná se cizinec skrývá někde nablízku,“ řekl jsem Kantorovi. „Třeba ve stínu Slunce. Nemohl by nám něco ukázat hyperprostorový rezonátor?“

Kantor sraštil čelo a pohlédl kamsi vpravo. Alespoň nám to tak v centrále RICA připadalo. Zřejmě na Heneše Grokahna. Nemusel se však ni čeho bát, žádný nepovolaný nemohl slyšet, o čem jsme my dva hovořili.

„Hyperprostorový rezonátor,“ řekl protáhle. „Musím se přiznat, že mě to vůbec nenapadlo. Počkej chvílku, hned to napravím.“ Obraz jeho obličeje přede mnou vybledl.

„Co to vlastně je?“ zeptala se mě Sevia. „Už jsem tenhle výraz několikrát zaslechla a dovedu si představit, že je to nějaký nový lokalizační systém. Mohl bys mi o něm říct něco víc?“

„Hyperprostorový rezonátor...“, spustil jsem, a vzápětí jsem zavrtěl hlavou.

„Ne, počkej! Začněme tím, že vědci pracující na Camelotu ob jevíli dodatečnou vlastnost pětirozměrného spektra. Je odvozena od šumů vesmírného pozadí. Každé slunce má pětidimenzionální strukтуру, která se charakteristicky odlišuje

od těchto šumů. Rezonance se dají prokázat na vzdálenost několik milionů světelných let.“

„Zní mi to příliš abstraktně,“ řekla hezká specialistka, kterou přijala jed na z našich pozemských náborových kanceláří a která absolvovala výcvik lokalizátorů na Camelotu.

Také já jsem ji považoval zajedou z nejúchvatnějších žen univerza. Se- via se narodila v roce 1225 na Zemi jako dcera diplomatů, kteří byli poz dějí přinuceni pro „protirežimní po stoje“ odejít do důchodu a „zmizeli“ někde na zpáteční cestě na Arkon.

„Jaký je vlastně praktický užitek tohoto nového objevu?“ zeptala se mě Sevia.

„Ještě není jasné, jaké možnosti skýtá použití hyperprostorového rezonátoru,“ odpověděl jsem jí trpělivě, zatímco jsem čekal na Mylese. „Každopádně víme, že pomocí rezonancí lze zaměřit pětidimenzionální struktury sluncí.“

„A co údaje třeba o velikosti a spektrální třídě nějaké hvězdy?“ vmísil se do hovoru Kaha Sceer, kterému bylo 123 let a narodil se na Arkonu. Šéf inženýr měl dlouhé řídké stříbřité vlasy a zdržoval se v hangáru, aby mohl v případě potřeby odletět k vra ku PRETTY PLAID.

Musel jsem ho zklamat, „Pokud vím tak ne, Kaho,“ řekl jsem. „Možná jednou bude možné rezonátorem zjistit, v jakém slunečním systému se mohou vyvíjet parapsychicky nadaní živí tvorové, jako třeba Nakkové.“

Hyperprostorový rezonátor byl právě ve stadiu zkoušek. Mělo trvat delší dobu, než bude natolik propracovaný, abychom jej mohli používat. Za tím jsme dosáhli pouze jediného úspěchu, když jsme při rutinní kont role Mléčné dráhy zaměřili velmi důležitý sluneční systém, v němž se vyvinuly nezvyklé hyperstruktury. To nakonec osvětlovalo události na Trokanu a způsobilo, že se GILGAMES poprvé představila na veřejnosti.

Znovu se před námi zjevil trojrozměrný obraz Mylese Kantora. „Nic, Atlane,“ prohlásil. „Rezonátor nepři pouští domněnku, že by se uvnitř této a sousedních soustav skrývalo něco, co by používalo hyperprostor nebo jím manipulovalo.“

Nepočítal jsem s tím, že mi odpoví něco jiného, a přece mě to zklamalo a chvíli jsem nevěděl, co dělat. Vtom se ozval Merlin a sděloval, že náhle přes galaktickou zpravodajskou síť dostává nepřetržitě hlášení z celé Mléčné dráhy.

Cizinci existovali. Zdálo se, že čekali na tuto chvíli, aby udeřili. Takový byl alespoň náš první dojem.

×

□

×

Cryyin Tzytzybitt byl velitelem stráž ní lodi ZYRRZETT, která společně se čtyřmi dalšími oddělovala kolonii Grampasz od okolí. Tzytzybitt byl považován ze jednoho z nejhorlivějších zastánců nové Ligy a tím sou časně velkého odpůrce obou humanoidních říší v Mléčné dráze. Nijak se netajil názorem, jak je

chybné, že galaktičtí nehumanoidi trpí ve svém fóru Raglund také Akonany nebo Arasy.

Postaral se, aby možný význam planety Grampaszu byl znám pouze civilizaci Blues, a to ještě těm, kteří sdíleli jeho politické názory. Doufal, stejně jako o ostatní jestřábi, že tam dole blueští prospektoři možná na jdou doposud neznámý minerál, kterému mu připadal stejně slibný jako legendární molkek, ze kterého jeho předci stavěli nepřemožitelné lodě již před 3 000 lety.

Pět lodí — to bylo vzhledem k těmto očekáváním směšné. Víc mu ale kontaktní osoby pro jeho ochrannou misi neschválily, aby nikde nevzbudil přílišnou zvědavost. Za to všech no mohla frakce změkčilců ve vládě, která měla na svědomí již nákladnou záchrannou akci na Hirdobaanu!

Nicméně Cryyin Tzytzybitt měl k dispozici alespoň pět úderných lodí. Běda tomu, kdo by se odvážil přiblížit k planetě a prospektorům, kteří na ní pracovali! I kdyby to byli takzvaní spojenci z Fóra Raglund.

Kdo se však skutečně objevil, ne letěl v lodi zhotovené některým z národů sdružených ve Fóru. Cizí kosmické plavidlo bylo neforemné a poseté nespočetnými zuby a dlouhými anténami, z nichž mnohé se otáčely a všelijak kroutily. Podle velikosti to musela být válečná loď — připomínala pozemské kosmické plavidlo třídy ODIN.

A také okamžitě zaútočila. Ne však impulzními, dezintegrátorovými či ochromujícími paprsky. Její útoky odrazily snadno rychle vysunuté ochranné štíty blueských disků. Nijak je nepoškodila, tedy až na to, že vypadly běžné vysílačky a hyperradiové stanice dřív, než mohlo být odesláno volání o pomoc. Tzytzybitt by byl ale stejně s tíšňovým signálem váhal až do poslední chvíle, aby se neprozradil.

Soustředil se plně na boj s něčím, co napadlo jeho tělo a ducha zároveň. Přirozeně musel myslet na útok psychozbraní — dokud byl schopen myslet.

Kolem něj ztrýzněně křičeli jeho muži. Così ho přimělo se svíjet a srazilo ho na podlahu mezi ostatní, kteří se váleli vedle něj, divoce tloukli kolem sebe a naříkali. Tělo ho příšerně bolelo, ale ještě hroznější bylo, co se dělo s jeho duchem.

Jako by v jeho nitru cosi explodovalo. Ostré světlo se mu zaťalo do mozkových buněk a protékalo každíčkou nervovou dráhou. Všechno jako by se v něm obracelo naruby a z jeho těla jako by se oddělovala jed na slupka za druhou, aby cosi cizího mohlo proniknout až na samotný kořen jeho existence... Bojoval zoufale o poslední zbytky vůle. Věděl že zemře, pokud se vzdá.

Všude znělo pronikavé staccato, které jako by nebylo z tohoto univerza. Tzytzybitt si vytrpěl v životě hodně. Prošel peklem a vždycky se z něj vynořil jako ještě zarytější, zocelenější bojovník. A to se mu nyní hodilo. Nebyl schopen

potlačit bolesti a úpornou nevolnost, snažil se je ale ignorovat tím, že se plně soustředil na svůj cíl.

Kontroly zbraňových systémů... Cryyin Tztzybitt se plazil k pultu. Musel pěstmi odstrkávat své důstojníky, kteří se váleli na podlaze, a odpočíval, kdykoli měl dojem, že je na konci sil. Nakonec to dokázal. Chytil se pultu, na němž byly umístěny senzory nejruznějších palebných zařízení. Za nevýslovných muk se vydrápal nahoru.

Na několika monitorech spatřil ne přítele. Cizí loď se přiblížila na vel mi krátkou vzdálenost.

To je určitě nový výtvar Pozemšťanů nebo Arkonidanů! pomyslel si ne návistně Tztzybitt. Nejsme ale tak bezbranní, jak si myslíte! Bluesan trýznivě pomalu naprogramoval počítač dělostřeleckých baterií. Když byl hotov, opustily ho síly definitivně. Ještě však stačil zmáčknout spoušť.

Poté se zhroutil na podlahu a ZYRRZETT se proměnila v příšeru chrlicí oheň a zkázu. Děsivé salvy zasahovaly cizí plavidlo. Tztzybitt proklínal totální výpadek vysílaček, který neumožňoval, aby se podle jeho programu vzchopily k protiúderu také čtyři ostatní lodě.

Nevěděl jak dlouho ležel a řval uprostřed zdecimované posádky. Při padalo mu to jako celá věčnost. A pak najednou bylo po všem. Cryyin Tztzybitt zůstal ležet, dokud neucítil, že se stává opět pánem vlastního těla, dokud nevnímal, že dole je zase dole a nahoře nahoře, uvnitř uvnitř a ven ku venku. Teprve pak se pomalu zve dl. V nohách mu šhubalo, ale nepodklesávaly pod ním.

Na obrazovkách byly vidět pouze čtyři ostatní disky malé strážní flotily. Cizí plavidlo se vytratilo do ne známa. Zahnal jsem je na útěk! po myslel si vítězoslavně Tztzybitt. Vyhrál jsem bitvu!

Bitvu snad, ale ne celou válku o planetu. To si uvědomil ve chvíli, kdy bojové lodi jeho národa vystřelily z hyperprostoru, přilákány energetickými výboji protiúderu.

×

□

×

Tohle byla první zpráva, kterou Merlin přijal. Agenti LSP skrytě operující ve výsostném prostoru Fóra Raglund zachytili radiogramy mezi světy přináležejícími Bluesanům a loděmi hlídkujícími ve vesmíru, a předali je dál. Incident se odehrál na východní straně Galaxie patrně před třemi čtyřmi dny — možná ještě dříve. A nebyl jediný. Koloniální planeta LSP Lafayette „vypadla“ před sedmi dny z galaktické komunikační sítě, všechna hyperspojení byla zničehonic odříznuta.

Pozemšťané váhali příliš dlouho. Teprve za několik dní vyslali konečně patrolu na Lafayette, aby zjistila příčinu poruchy. Ta narazila na šest set metrů dlouhou loď s nespočetnými anténami a téměř amorfní základní formou.

„Vypadá asi jako fazole. Atlane;“ hlásili mi průzkumníci. a brzy se pro kosmická plavidla cizí mocnosti, které se tak nečekaně objevily v Mléč ně dráze, ujal název , Ne bylo pochyb, že zpráva o zániku PRETTY PLAID byla pravdivá.

Cizí plavidlo zahájilo při setkání okamžitě palbu. Než však selhala hyperradiová stanice, dokázala loď Ligy odeslat tísňový signál. Eskadra, která dorazila na místo o několik hodin později, však již našla pouze její vrak. A také se ocitlav palbě dvanácti šest set metrů dlouhých ježatek.

Tři lodě LSP byly zničeny a zbytek svazu se spěšně stáhl, aby mohl podat příslušné hlášení. Planeta Lafayette zůstala naprosto nedostupná.

Čtyři další lodě, nacházející se na různých místech, hlásily lokalizaci neznámého objektu. Posádky shod ně vypověděly, že jejich plavidla byla zasažena zvláštními impulzy. Každý člen pak cítil, jako by se jeho nitro obracelo naruby. Bylo mu zle, křečovitě se mu škubaly údy a nedokázal se soustředit.

Všichni postižení se shodovali rov něž v tom, že šlo o neznámou formu lokalizace, která jim „prosvítala“ tělo i ducha. Když vědci hledali původce tohoto jevu, izolovali na hyperfrekvenci záhadný signál, který zněl v palubních reproduktorech jako bušivé staccato. Tento zvuk byl akustickou formou toho, co jim pronikalo do morku kostí.

Když všechna hyperčidla lokalizovala cizí objekt, bylo možné jen ne jasně rozeznat bodlinovité výrůstky. Víc se toho na tak velkou vzdálenost nedalo zjistit. Všechny čtyři lodi unikly do hyperprostoru; žádný velitel nebyl tak pošetilý, aby se pouštěl do otevřeného střetnutí.

Nepřetržitě docházely podobné zprávy. , ,Ultravysoké hyperfrekvence,“ prohlásil vedoucí vědec RICA Amhras. „Není to nic, co bychom měli dopodrobna prozkoumané. Ceká nás ještě spolupráce, a pokud nám rozhodujícím způsobem pomůže hyperprostorový rezonátor..:“ Nedopověděl větu, jak měl ve zvyku vždycky, když o něčem pochyboval.

Vynikající hyperfyzik, narozený v roce 1179 NGL na Arkonu, nepůsobil zrovna dojmem muže, který je neustále ve střehu a soustředěný. Chodil lehce nachýlený, vypadal staře, ospale a oči měl ustavičně zarudlé. \2čděl jsem však lépe než kdokoLi jiný, jak tohle zdání klame. Byla to jen Ambrasova maska, kterou mátl okolí. Uvnitř byl bdělý a čilý jako málokdo. Nebyl to sice žádný velký hrdina, ale když byl o něčem pev ně přesvědčen, dokázal o to velmi zarputile bojovat.

Získal jsem ho osobně pro projekt Camelot, když musei odejít do exilu. Odmítl totiž podílet se na vývoji nových zbraňových systémů pro Křišťálové impérium. Byl skrz naskrz pacifista, ale za Camelot byl ochoten položit třeba i život.

Dále jsme sledovali pátrací práce ve vraku PRETTY PLAID. Velitel záchranářského tendru nebyl ani po pěti hodinách schopen sdělit nové poznatky. A pak přišla zpráva z Gladorovy hvězdy.

×

□

×

Planeta Siga, obývaná nejmenšími ze všech lidských potomků. byla od roku 1255 NOL pod neustálým do 'vhledem jednotek Ligy. Tedy od té doby, kdy zničehonic beze stopy zmizeli tvorové se zelenou pokožkou, kteří se dokázali přizpůsobit životnímu prostředí a z nichž žádný neměřil víc než jedenáct centimetrů.

Siga byla od té doby pustá. Nikdo nevěděl, co se stalo s jejími obyvateli, ani se s těmito zelenými trpaslíky od té doby nesetkal v Galaxii. Přesto byla planeta z patřičné vzdálenosti sledována a všichni čekali na to, že se Siganci vrátí stejně nečekaně, jako odešli. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se stali obětí nějakého útoku z vesmíru, a proto vznikla domněnka, že „odešli“ ze své domoviny na vlast ní popud.

Od roku 1255 byla Siga považována za protektorát LSP, ale nároky lidstva na Sluneční soustavu na ní za stupovala pouze jedna malá výzkumná stanice.

7 prosince 1288 zaměřil křižník Ligy DAMION neznámý objekt, který se vynořil z hyperprostoru v systému Gladorovy hvězdy a mířil přímo na Sigu.

„Zatím nic nepodnikejte!“ vyštěkl velitel lodě Ligy, a tím možná zachránil život posádce i sobě. V první chvíli li nemyslel ani tak na to, že se objevila nějaká cizí moc, nýbrž na to, že se možná stane svědkem historické ho okamžiku, kdy se Siganci vrací na rodnou planetu.

Lokalizátor zprvu zprostředkoval rozmazaný obraz cizí neforemné kosmické lodi ježící se nespočetnými anténami, která měřila necelých pět set metrů. Blížila se k Size a zdálo se, že ji několikrát pokusně oblétné. O kontakt neusilovala, protože ani pozemní stanice, ani křižník Ligy ne zachytily jediný radiový signál.

Jeho velitel dosud nic neslyšel o ježatkách, a proto se držel zpátky. Jen proto se mohlo stát, že se cizí loď po chvíli obrátila a zmizela ze sousta vy. Vypadalo to skoro, jako by na planetě něco hledala a nenašla. Přitom se ani nepokusila napadnout křižník, ačkoliv jiné zprávy hovořily o velmi dramatických setkáních s ježatkami.

Na GILGAMESI si z těchto hlášení po 24 hodinách sestavili souhrnný obrázek. V Galaxii došlo ke čtyřiceti víceméně bojovým střetnutím s cizí mi kosmickými bodlinatými tělesy. Ta se vyznačovala třemi charakteristickými znaky - pokud se odhlédlo od skutečnosti, že ježatky zatím ještě nenapadly hustě osídlené centrální světy galaktických civilizací.

×

□

×

„Tak zaprvé,“ řekl Myles Kantor, „tu máme staccatovité ruchy v ultravysokém, dosud nepřiliš prozkoumaném frekvenčním rozsahu. Zmiňují se o nich posádky všech lodí, na které tyhle ani ne pětisetmetrové ježaté lodi zaútočily. Dostavila se při tom tělesná a duševní nevolnost, která v mnoha případech vedla k naprosté mu ochrnutí.“

„Mluvíš o jednom typu těchto cizích lodí?“ přerušil jsem ho.

Myles vážně přikývl. Jeho a Homerův holografický obraz byl zřetelný, jako kdyby stáli přede mnou. Gucky se mezitím teleportoval na palubu RICA.

„Přesně tak, Atlane. To je druhý společný znak. Existují dva popisy těchto lodí. Jeden typ je dlouhý asi čtyři sta padesát metrů a zjevuje se nejspíš z Velké prázdnoty, a druhý měří šest set metrů. Ten zmíněné záření nevysílá. Zato odstřelí nemilosrdně každého, kdo se k němu při blíží na určitou vzdálenost.“

„Hm,“ zamručel jsem zamyšleně. „A zatřetí, Mylesi?“

Kantor se zhluboka nadechl a po hlédl stranou. Neviděl jsem, co se odehrává v Merlinu mimo můj dohled, bylo mi však jasné, že právě dostal zase nějakou informaci.

„Zatřetí,“ řekl po chvíli, „tu máme

shodné výpovědi všech obětí, které kromě tělesných a duševních potíží měly také pocit, že se jim nitro obrací naruby, nebo - vyjádřeno méně dramaticky — že byli zasaženi prosvětlovacími paprsky neznámého původu.“

Tázavě jsem na něj pohlédl. Kantor si povzdechl a rozpačitě pokračoval: „Pokud je pravda, že cizinci naše lidi prosvěcují a zkoumají tak srdce, ledviny a duši, rád bych navrhl, abychom tomu říkali agresivní scanování, nebo třeba chaotizující prozařování — to jen abychom, vědě li, o čem je řeč. Přístroje nebo zbraně, jež k tomu používají, bychom měli podle toho nazvat agresivní scanery.“

Moudří lidé říkají, že protivník je již napůl poražen, když známe jeho jméno, popřípadě mu nějaké dáme. Zatím jsme ale ještě zdaleka neznali pravé jméno cizinců v Ježatkách. Tušil jsem, že to bude stát hodně úsilí (a také hodně obětí), než se nám to podaří zjistit.

„Nová zpráva,“ ohlásil se Adams, kterému kdosi podal popsanou fólii.

, ,Koloniální planeta Ligy Haparon

odeslala na Zemi tíšňové volání,

v němž se jen nejasně mluví o nějaké hrozbě. Poté se spojení přerušilo a dosud nebylo obnoveno.“

„Žádně přesnější údaje?“ zeptal se ho Gucky. „Názna, že jde o Ježatky?“

Homer jen zavrtěl hlavou a odpověděl: „Nic, skrčku. Neprokázalo se,

že to má něco společného s těmi cizími tvory. Nebyly uvedeny žádné údaje svědčící o tom, že jde o bodlinaté lodě.“

To by mohla být jistá příležitost! pomyslel jsem si. Šance, jak se na místě dozvědět něco bližšího o tajemné invazi. „Do jaké sluneční sousta vy patří Haparon?“ zeptal jsem se.

„Moronská soustava, vzdálená od Sluneční soustavy pouhých sedm set padesát světelných let,“ odpověděl Myles Kantor. „Vím nač teď myslíš, Atlane, ale domnívám se, že bychom se neměli pouštět do takového dobrodružství. Neprokázalo se, že by Haparon napadly Ježatky, a proto..“

„Ale možné to je, ne?“ přerušil jsem ho. „Prosím, aby Merlinův kontrapočítač provedl výpočet nepravdě podobnosti.“

Kantor odevzdaně přikývl a obrátil se na Kalleho Esprota, velitele centrálního segmentu. Esprot se mi líbil. Na to, že byl Ertrusan, byl nesmírně vyrovnaný a uvážlivý, do ničeho se nehrnul po hlavě jako mnozí jeho krajané, kteří se během výpravy BAZE do Velké prázdnoty ne vyznačovali zrovna oslňující inteligencí ani rozvahou.

Patřil k prvním, které Perry Rhodan získal pro projekt Camelot. A byl také jediným z velitelů modulu GIL GAMESE, který nenosil buněčný aktivátor — což však neznamenalo, že by směl překročit naše rozkazy, pokud by byl přítomen jeden z nás.

Dvouapůlmetrový obr s hřebenem

šedivých vlasů předal úkol příslušnému specialistovi Gernotu Blumovi, jemuž se přezdívalo „Lasička“. Drobný vyzábělý Pozemšťan se supím obličejem se pustil do práce a za pouhou půlminutu předložil výsledek, potvrzující moje stanovisko.

„Tak dobrá, Atlane,“ povzdechl si Myles Kantor, když se dorozuměl let mým pohledem s Adamsem. Gucky ho jsem měl beztak na své straně. „Poletíme tam a trochu se tam po rozhlédneme. Původně jsem si ale nepředstavoval, že budu tak dlouho pryč ze Sluneční soustavy.“

„Co žbrbláš,“ uchechtl jsem se. „Poletíme přece jen pár mizerných tisíců světelných let..“

×

□

×

Hermon z Arigů se vrátil na RICO čtvrt hodiny předtím, než jsme do sáhli cíle. Když jsme letěli nadsvětelnou rychlostí, pobýval v centrále MERLINA, přesněji řečeno u veli tele palby Koroma Misura. Obával jsem se nejhoršího, protože Epsaleranova věčně mrzutá nálada se vždycky projevila na těch, kteří ho museli snášet delší dobu.

Mladý Arkonidan byl v tomhle ohledu zřejmě imunní. Misurova od borná přednáška na něj udělala obrovský dojem. Pokud měl Epsaleran vůbec nějakou zálibu, pak to byly palebné systémy — a měl k dispozici jen ty nejlepší. Během

několika ho din naučil Hermona víc, než by si dokázal vštípit za stejnou dobu školením v hypnóze. Nemyslím tím oficiální znalosti, ale drobné finty zkušeného střelmistra, které si lze osvojit pouze v ostrých akcích.

Stejně tak Hermona nadchli také další funkcionáři, se kterými se seznámil v MERLINU. Ať už to byl Pozemšťan narozený na BAZI, radiový a lokalizační náčelník Philantropus Agorar, který u nás byl už deset let, nebo vrchní technik, Plofosan Cerron Skarros, mladší bratr vedoucího vědce Borana.

Hermon se královsky bavil, když sledoval ustavičné dohadování obou bratrů, týkající se odborných záležitostí. Přirozeně rychle pochopil, že hubený vytáhlý Boran a obtloustlý pomenší Cerron se mají rádi a v případě potřeby by jeden pro druhého vypustil duši.

Naproti tornu — jak se dalo očekávat — si nevěděl rady s Esprotovou zástupkyní Armou Enquistovou. Ta studovala na Zemi historii, a to mu bylo na hony vzdálené. Vypadala naprosto tuctově se svým pážecím účesem a kulatým obličejem. Chovala se příliš chlapecky a mnohdy se z ní řinul přímo vodopád slov.

„Nezapomeň ani na chvilku,“ vy světlil jsem mu, „že Perry Rhodan a my ostatní jsme si pro Camelot vy brali ty, O jejichž odbornosti jsme sto procentně přesvědčeni. A totéž platí i o GILGAMESI.“

„Říkám snad něco?“ vyhrkl vzdorně.

„To ne, ale je na tobě vidět, co si o těch lidech myslíš, když o nich mluviš.“

„Nějaké problémy s naším maličkým, Atlane?“ zeptala se mě Gerine, která přišla, aby se mnou probrala po drobnosti nadcházející operace. S Mylesem a Homerem jsme e už dohodli, že se GILGAMES bude zdržovat mimo hranice Moronské sou stavy, zatímco já ses RICEM vydám na průzkum.

Garine se usmála, položila mladé mu rebelovi paži na rameno a pro hlásila: „Měl bys už pomalu zahřívát křeslo před svými kontrolkami, synku. Možná nás čeká žhavé uvítá ní.“

„Když myslíš,“ řekl. „Odpovíme Ježatkám jak se patří, nebo ne?“

„To záleží také na tobě. Nepřeháněj to ale s horlivostí, možná to bude tvůj první velký výstup — tak aby se ti netřásl prsty.“

„Nejsem nervózní,“ rozčilil se. „A nejsem ani tvůj syn!“ Pohodil vzpurně hlavou a odkráčel ke svému pultu.

„Líbí se mi.“ uchichtla se Gerine. „Dovol. abych ho trochu obrousila, a uvidíš, že bude mít respekt i k Sevi.“

„Ten má v hlavě jiné věci. když se na ni dívá.“ řekl jsem.

Sevia slyšela moje slova a letmo se na mě usmála. Nic ale neřekla.

Gerina zdvihla obočí a vyhrkla:

„Atiane, mohl by to být klidně tvůj syn..

„Popřemýšlej někdy. čím jsi pro mě ty,“ zasmál jsem se, a pak jsem už vážněji dodal: „.. ted’ —jak na to půjdeme?“

Věděli jsme, že všechno je zatím teorie. Až zpomalíme a odpojíme se, uvidí se s čím se setkáme a jak zareagujeme. Doufal jsem také, že Hermon nebude příliš horlivý. Na oka mžik mě napadlo, že bych si s ním měl ještě promluvit, ale vzápětí jsem si uvědomil, že dnes jsem už jednou do porcelánu šlápl.

Myšob si totiž dělal naděje, že na sebe konečně zase jednou upozorní jako „spasitel univerza“. Myles a Adams však trvali na tom, aby se vrátil do MERLINU. Nejraději by tam měli i mě. Od doby, kdy už nás, takzvaných Nesmrtelných, nezbylo příliš mnoho, alespoň ne v nám zná mých a dostupných koutech vesmíru, domnívali se, že bychom si na sebe měli dávat bedlivý pozor.

Já však měl jiný názor. Kdybychom pokaždé uposlechli hlasu rozumu, nejspíše bychom už dávno zmizeli z kosmické scény a naše národy s námi. A mé místo bylo u mých Ar konidanů, na GILGAMESI II, nazva mě podle mého robota RICO.

Minuty plynuly. Sassaron, který od povídal za naše pomocné moduly, hlásil připravenost pro případ, že bychom museli vypustit křižníky VES TA. kterých bylo vždy pět v každém segmentu GILGAMESE — dále de set třicetimetrových vesmírných tryskáčů a dvacet kosmických minilodí.

Pokývl jsem muži, který se narodil v roce 1202 NUL na vojenské základně Křišťálového impéria Gumorachu a na svůj původ zastával hodně vysokou velitelskou funkci. Přes obličej se Sassaronovi táhla typická jizva. Kdy si býval velitelem elitní jednotky, určené pro tajné sabotážní akce.

Při jedné z nich, namířené proti IPRASA. byl poražen v souboji. Tehdy ani pořádně nevěděl, kdo byl jeho protivník. Byl zajat a mně se podařilo přesvědčit ho pro naše ideály.

Každý na téhle lodi měl za sebou pohnutou minulost.

GILGAMES se těsně před hranicí Moronské soustavy vrátila do normálního prostoru. První, co jsme za mněři, bylo deset bojových lodí LSP, které kroužily v bezpečné vzdálenosti kolem sedmi planet soustavy běžného slunce.

Už předtím jsem vytušil, oč asi jde, i když Myles byl stále ještě skeptický. Moji domněnku potvrdil velitel eskadry lodí Ligy, který se mi vzápětí ohlásil hypervysílačkou.

Jmenoval se Petar Libbert a na první pohled nepatřil k těm, s nimiž bych musedl trávit dovolenou na pustém Ostrově. Připadal mi arogantní a nadutý. „Zdravím vás při všech bozích, přátelé!“ spustil a jeho nezávazný úsměv se rychle změnil

v zahořklý škleb. Podle brunátného obličejе vět šinou skrytého do hustého černého plnovousu jsem usoudil, že má potíže s krevním tlakem.

„Nemyslete si, že si před tím vaším obrovským krámem sednu na zadek a že nevím, kdo jste. Tohle je záležitost Ligy, jasné? Uděláte líp, když se nám nebudete plést do práce, jinak bych vám to mohl parádně zavařit.“

Sevia na mě nevěřicně pohlédla a zoufale se rozesmála. „Je to pravda, Atlane, nebo se mi to jen zdá?“ vy- hrkla.

Bohužel to nebyl sen. Petar Libbert, velitel eskadry bojových lodí LSP, byl smutnou realitou a zářným příkladem toho, kdo všechno byl ze Země vyslán do vesmíru.

„Já si s ním promluvíím o samotě,“ prohlásil jsem.

„Smím ti nejprve oplatit milé uvítání?“ řekl jsem, když se ostatní odpojili a zmizeli z hologramu. „Můj milý příteli z Ligy svobodných Pozemšťanů, dovol, abych tě upozornil na to, že Ježatky znamenají hrozbu pro celou Galaxii, a ne pouze pro Ligu.“

Libbert polkl nasucho a dal se zjevně na ústup. „Ježatky?“ řekl. „Nikdo o nich nemluvil, my. .

„Vy se držte v uctivé vzdálenosti od té věci na oběžné dráze kolem Haparonu,“ přerušil jsem ho příkře.

Sevia mě nenápadně upozornila na výsledky nové lokalizace. Podle nich byl objekt bezpochyby jednou z bodlinatých lodí o délce čtyř set metrů. Co to mohlo znamenat pro Haparon, se dalo snadno vyvodit ze zpráv, přicházejících z nejrůznějších koutů

Galaxie.

„Můj milý Libberte, vy víte přesně, koho máte před sebou, a radil bych vám, abyste se do ničeho nepletl. Respektujeme výsostný prostor a podmínky Ligy, nejspíš ale máme po ruce lepší prostředky, jak se vy pořádat s neznámými vetřelci.“

Nechtěl jsem, aby to vyznělo na dutě, ale velitel eskadry zbrunátněl ještě víc.

„Nedráždi ho, Atlane,“ pošeptala mi mimo obraz Gerine. „Ani mně se nelíbí, ale tahanice nám ne pomohou.“

„Ten předmět zjevně pokryl plane tu ochrannou clonou, která znemožňuje radiový provoz. Zdá se, že se chystá přistát,“ oznámila mi tiše Sevia.

„Snad si tam nešpitáte o mně?“ vykřikl Pozemšťan.

„Víš, je dost lidí, kteří se považují za mnohem důležitější, než jsou ve skutečnosti,“ povzdechl jsem si.

„A k nim zřejmě patřím i já, co?“ „To nikdo netvrdí. A teď dost řečí, veliteli! Nesmíme ztrácet čas. Stěžuj si na nás u vedení Ligy a pozdravuj při té příležitosti ode mě Cistola Khana. Ale teď nám nepřekážej, nebo..“

„Mám tomu rozumět jako varování, Arkonidane?“

„Nikomu nevyhrožujeme, příteli,“ odpověděl jsem poklidně. „Když už ale víš kdo jsme, mělo by ti být jasné, že se dokážeme úspěšně ubránit jakýmkoli výpadům. Teď poletíme na Haparon. Nedělej nám potíže, Pozemšťane!“

Libbertovi znovu povyskočil ohryzek. Zahleděl se na mě, otevřel ústa a zase je zavřel. Vzápětí mi pohrozil pěstí a vykřikl: „Tohle si odskáčeš, Arkonidane! Bude to mít velmi ne příjemné následky pro tebe, i pro tu tvou bandu Nesmrtelných! Nemáte nám co poroučet!“

„Dobrá, nechme toho,“ zavrčel jsem a vypnul spojení.

Ambras si protřel lehce uslzené oči a poznamenal: „Dovedu si představit, jak vypadá jeho hlášení pro Zemi. Nesmrtelní se opět sápu po moci! Teror v Moronské soustavě!“

„Tak ať!“ namítl Adams. „Alespoň se Cistolo Khan dozví, že jsme tady. Jste připraveni, Atlane?“

„Ano,“ odušil jsem. „Za chvíli se odpojíme.“

„Hodně štěstí,“ zvolal Myles, zatímco Gucky uraženě mlčel.

Povzdech jsem si a řekl odevzdaně: „Dobrá, ať letí s námi. Možná bude jako mutant na jejich prosvěcování reagovat jinak. Bylo by dobré co nejdříve vypátrat, oč jde.“

×

□

×

Stručně jsem instruoval Hermona z Arigů, co by měl — a hlavně co by neměl — dělat v případě, že by velitel eskadry zešílel a zahájil na nás palbu. Nepočítal jsem s tím, ale takový paranoik byl v extrémních situacích všeho schopen.

Hermon si naštěstí nemusel vy zkoušet, jak jemně se musí zacházet s velikáši. Sice jsme přijali četné protesty, když se RICO zdánlivě pomalu odpojil od sestavy GILGAMESE a odplul do vesmíru, nicméně lodě Ligy zachovávaly patřičný odstup. Dokonce se i trochu stáhly a vytvořily nám volný průchod ke druhé planetě Moronské soustavy.

„Žádná z lodí se nepřiblížila k Ježatce na víc než na šest set tisíc kilo metrů, tedy na dvě světelné vteřiny,“ hlásila Sevia.

Bylo mi jasné, co tím míní. Mohl se nám hodit poznatek, že prosvěcování má ve vesmíru dosah dvě světelné vteřiny.

„Vsad'te se, že to na ně dělá dojem!“ vmísil se do hovoru Velito Karemus, který právě dorazil do centrály.

Nikdo vlastně nevěděl, jak se šéf našeho medocentra správně jmenuje, a nikdo se ho na to ani neptal. Nechával si tak říkat ještě v dobách, kdy byl módním lékařem a plastickým chirurgem, k jehož klientům patřilo horních deset tisíc Impéria. Bylo mu nyní přesně sto let a stále ještě vypadal skvěle, nejspíše proto, že si velmi zakládal na pečlivé údržbě zevnějšku.

Uprchl, když na něj začala tlačit arkonská tajná služba a chtěla po něm, aby donášel na své pacienty nebo jim pral mozky, aby byli věrní režimu. Velmi jsme uvítali, když k nám při šel, protože byl vskutku schopný odborník.

„Na ten pohled určitě hned tak ne zapomenou,“ dodal Velito Karemus a škodolibě se ušklíbl. On sám považoval GILGAMES za vrchol estetiky. Díval se brýlemi milovníka krásných věcí na všechno..

Bylo vskutku úchvatné sledovat, jak se jedna z dvanácti viditelných faset obřího diamantu náhle vysunu la a zjevila se v celé své velikosti — jako více než tisícimetrové plavidlo, které má „uprostřed průměr sedm set, na přídí čtyři sta a na zádi tři sta metrů. Při pohledu zepředu mělo toto těleso tvar pětiúhelníku a ze strany se jevilo oblé. Kdosi je jednou při rovnal k prastarému ručnímu granátu, což nebylo zrovna přesné ani lichotivé.

V místě, odkud jsme se z GILGA MESE odloupili, zůstala pětiúhelní ková díra, na jejímž dně byla vidět jedna dvanáctina vnějšího pláště MERLINU. Tento otvor se dal uzavřít energetickým štítem.

Libbert a jeho lidé byli nyní plně zaujati letem RICA.

„Možná budu mít štěstí:“ zavěštil si Gucky a kulatá očka se mu zvláště zaleskla. Bylo jasné, že myšoba zachvátila objevitelská horečka. „Možná mi tanto tan. ‘ . , tan. . , , — to příšerné záření — nic neudělá a budu moct skočit rovnou do. Ježatky

„To aby sis pospíšil“ křikla na něj Sevia. „Právě zcela nepochybně při stává.“

„Naved‘ naši loď tak, abychom mohli ostřelovat cizince ze zádi a při tom neponičili planetu;“ řekl jsem Gerine.

„Provedu.“ odpověděla řízně.

Hermou z Arigů byl na stanovišti řízení palby, ale jeho holografický obraz jsem měl před sebou. Mohl jsem s ním mluvit, jako kdyby seděl za pultem naproti mně. „Zahaj výstražnou palbu ze zádi!“ přikázal jsem mu. „Z transformačních kanónů

„Spolehni se,“ ujistil mě zastřeným hlasem. Oči mu svítily vzrušením, ale dokonale se soustředil na svůj úkol.

Z MERLINU došlo hlášení, že hyperprostorový rezonátor nevykazuje žádné mimořádné zaměření. Na MyIesi Kantorovi bylo znát, že ho to zklamalo. Právě

tady si sliboval od nového zařízení, že přinese výsledky, jež bude možné vyhodnotit.

To mě ale v té chvíli pramálo zajímalo. Gerine s RICEM zrychlila na maximum. Moje loď se prodírala kolem obou vnějších planet, typických ledových trpaslíků, minula těsně pátou, a pak čtvrtou. To byl plynový obr s prstencem měsíců asi jako Saturn nebo Jupiter. Zakrátko jsme už pro-. létali kolem třetí planety této sluneční soustavy. Přestože byla poměrně blízko centrální hvězdě o průměru čtyřiceti tisíc kilometrů, byla trojka nápadně velká a rotovala kolem Moronu velmi rychle.

A pak jsme zamířili k Haparonu.

Gerine už patřičně zbrzdila RICO v blízkosti planety a „zastavila ve vzdálenosti čtvrt milionu kilometrů nad jejím povrchem. Byli jsme vůči Haparonu v ostrém úhlu a Ježatka,

která opustila oběžnou dráhu, se snášela níž a níž.

„Ted“, Hermone!“ vykřikl jsem.

Vzdálenost mezi námi a bodlina tou lodí činila asi jeden milion kilometrů. když Hermou z Arigů zahájil palbu. Zatajil jsem dech. Uvědomoval jsem si, že se nyní musím zcela spolehnout na mladíčka, který má k dispozici veškerou ofenzivní výzbroj a který se ještě nikdy neocítl v podobné krizové situaci.

Co když to přežene, protože se bude snažit vejít do dějin tím, že se střelil záhadnou bodlinatou lodí? blesklo, mi hlavou. Moje obavy se naštěstí nepotvrdily.

RICO měl jako každý segment GILGAMESE pět transformačních megaděl v zadové části. Další bylo možné instalovat podle potřeby pomocí výsuvných modulů uprostřed lodi. Navíc jsme měli k dispozici dezintegrátorová impulzní a termická děla, která se dala rovněž vysunout na povrch lodi.

Hermon se držel přesně mých rozkazů a vypálil na cizince nejprve tři transformátorové salvy ze zádi. Mezi Ježatkou a planetou se vyvinul obrovitý útvar jaderného žáru, vyzařující směrem do vesmíru.

Skoro každá loď postavená galaktickými národy by se v té chvíli dala na útěk nebo by alespoň změnila kurz, aby se vyhnula další palbě. Ci zinci jako by nic nevnímali.

Když se jas explozí proměnil v temně červenou zář, která se rozply

nula, byla Ježatka stále tam kde před tím a přistávala nerušeně dál. Musím se přiznat, že se mě zmocnila iracionální zlou a měl jsem se co držet, abych vydával i nadále věčné rozkazy. „Gerine,“ prohlásil jsem, „další přiblížení k cizímu objektu. Hermon, připrav se na cílenou palbu ze všech transformačních děl, ale zahaj ji, až ti to výslovně přikážu!“

„Jsem připraven, Atlane!“ ujistil mě mladík.

Bylo mi jasné, že jde do tuhého. Gerine navedla RICO ještě blíže, zatímco Sevia se snažila spojit s neznámými tvory a vyzývala je, aby se stáhli a uvedli svou totožnost. Pokud měli k dispozici translátory, museli nám rozumět. Neodpovídali však.

Nás nikdo nežádal o identifikaci, ani nevaroval. Ježatka neustále klesala níž a níž k povrchu Haparonu.

„Připrav se na všechno, Cucky,“ řekl jsem myšobovi, který vedle mě nedočkavě postával ve svém SERU-NU. „Pokud nás ovlivní záření a tebe ne, přeskoč na Ježatku. Kdyby to bylo obráceně, vrať se okamžitě zpátky na GILGAMES, budeš-li moci.“

„Jasně. Atlane, vždyť mě znáš.“

„Právě proto, že tě znám.“

„Můžu ti třeba připomenout, že byste se nikdy nevypořádali s Maahky. nebýt jistého mutanta?“ rýpl si Cucky a rozhlédl se vítězoslavně po centrále.

„Já si na to pamatuju trochu jinak,“ poznamenal Kaha von Sceer, „ale na tom teď nezáleží.“

„Co ty víš o starých časech?“ obořil se na něj myšob.

„Možná víc, než si myslíš.“

Gucky se rozesmál, ale vzápětí zvažněl, když jsme se přiblížili k Ježatce na vzdálenost 650 000 kilo metrů. Ta neústupně letěla stejným kurzem. A současně jsme poprvé po cítili, že jsme vystaveni tangle-záření. A nejvíc myšob, který se ještě před chvilkou naparoval...

×

□

×

Měli jsme vědět předem, že parapsychicky nadaného tvora zasáhne mentální útok dvojnásob těžce. Možná jsme příliš spoléhali na to, že Guckyho ochrání jeho buněčný aktivátor — a to byl náš velký omyl.

I mě záření zdrtilo, přestože nosím aktivátor. Nejprve se mi začala motat hlava a stále to zesilovalo. K tornu se přidaly křeče v břiše a nutkání ke zvracení. V hlavě mi hučelo jako v úle. Sevia křičela a Karemus se svíjel jako červ. U obou to způsobil spíše šok než skutečná muka.

Pro případ, že bychom všichni přišli o rozum a nebyli schopni jednat, jsme se s Kantorem a Adamsem předem domluvili, že se Merlin ujme kontroly našeho palubního syntronu a tím i celého RICA. Měla to však být nejposlednější z posledních možností.

Maličký Gucky se choulil v křesle a dokrvava si hryzal jediným hlodákem spodní ret. Oči mu lezly z důlků a svíral oběma rukama křečovitě opěradla jako někdo, kdo visí nad tisícimetrovou propastí.

Stále ještě jsme odolávali potížím a Hermon držel prsty na spouštěcích tlačítkách. Já jsem se nechtěl tak rychle vzdát, ale Gucky nesměl na RICU zůstat ani o vteřinu déle. „Tak skoč!“ pobídl jsem ho.

Myšob se zřejmě mého hlasu až lekl, protože se stal zázrak a skoro okamžitě mě poslechl. Pronikavě zapištěl — a vzápětí zmizel.

Zpráva z GILGAMESE nám potvrdila, že se teleportoval na palubu a zotavuje se. Myles nás vyzval, abychom se vrátili, ale to jsem rozhodně odmítl. Zakázal jsem mu, aby nás převedl pod kontrolu Merlina už teď.

„Vzdálenost je menší než šest set padesát tisíc kilometrů,“ hlásila Se- via, která se už vzpamatovala z prvního šoku. Sice trochu chraptěla, ale jinak se držela statečně.

„Ještě blíž, Gerine!“ zvolal jsem, snaže se přehlušit staccatovité buše ní linoucí se z hyperreproduktorů, které — ať už skutečně nebo pouze v mé fantazii — splývalo s bušením v mé hlavě. Bojoval jsem s mdlobou a všiml jsem si, že mě neposlouchají paže. „Herrnone, jsi v pořádku?“ křikl jsem na mladíka.

„Nikdy mi nebylo líp,“ ucedil skoro nesrozumitelně.

„Musíme jim bezpodmínečně za bránit v přistání, jinak bude planeta ztracená! Ještě poslední varovná salva — a pak miř přímo na ně! Když to

nepůjde jinak, prostě Ježatku od práskneme!“

„Provedu, Atlane! ‘ Mladý Arkonidan nezaváhal ani na vteřinu, jednal bleskurychle a důsledně. Podle po hybu paží jsem však poznal, že také on má problémy s ovládáním svého těla. Instinktivně jsem cítil, že jsme prosvěcováni až do morku kostí.

Těsně před přídí cizího plavidla klesajícího k povrchu planety explodovala další transformační salva.

„Pět set padesát tisíc kilometrů!“ vykřikla Sevia.

Zvracet se mi chtělo čím dál víc, hlava se mi málem rozskočila a celé tělo jako by se mělo co nevidět rozplynout. Jako by mi někdo obracel nitro naruby! Byly to stejné příznaky, jaké hlásily posádky jiných lodí, které se střetly s Ježatkami.

Nevěděl jsem, jak dlouho vydržíme snášet takové útrapy, jak dlouho budeme pány vlastní vůle. Křikl jsem na Gerine, aby se už nepřibližovala k cizí lodi a zvýšila kapacitu ochranných štítů.

Bodlinatá loď se náhle vynořila z tmavnoucí žhavé koule. Nezměnila kurz ani o úhlovou vteřinu a letěla stále stejnou rychlostí.

„Herrnone — teď! Hlava mi duně la jako zvon, když jsem vykřikl rozkaz. Znovu jsem slyšel Seviu a ostatní. Tentokrát neřvali pouhou hrůzou ale opravdovou trýzní, Skousl jsem zuby a viděl jsem, že Hermou zasáhl protivníka tentokrát naplno.

Loď se sice opět vynořila ze žhavé koule, ale změnila kurz. Utíkali! „Máme je!“ zařval Hermon. „To se dělo, už se nevrá...“

Vtom se stalo něco, co umlčelo ne jen jej, ale nás všechny. Na několik drahocenných vteřin jsme neslyšeli staccato ani necítili tlak v hlavě a křeče v těle, a věřili jsme, že tajemný nepřítel skutečně prchá z boje. A zřejmě jsme tomu měli věřit.

Zatímco jsem zhluboka oddechoval a nutil se ke klidu, zeptal jsem se sám sebe, jaké obranné systémy asi musejí mít Ježatky, když zdánlivě bez velkých problémů odrazily Hermonovu transformační salvu. Náhle cizí loď vykroužila úzkou smyčku a řítila se se šíleným zrychlením přímo na nás. Měli jsme pocit, jako by se naše těla rozkládala na jednotlivé atomy.

Myles Kantor něco křičel z reproduktoru, ale nerozuměl jsem mu. I já jsem ječel, aby byly maximálně zesíleny ochranné štíty a RICO byl okamžitě naveden na ústupový kurz.

Vzpomínám si, jak jsem čekal na blesk, který nás vymaže ze světa. Horečně jsem počítal a zjistil jsem, že cizí plavidlo sice míří k nám, ale nemá v úmyslu se s námi srazit. Zřejmě se na jeho palubě domnívali, že nás plně eliminují tangle-scanováním, až proletí těsně kolem nás.

Sevia, Gerine, Hermon ani žádný jiný později nedovedl vylíčit, co se vlastně dělo na palubě RICA. Jediným svědkem události byl můj logický sektor a je mi jasné, že právě jemu vděčím za to, že jsem byl schopen udělat dvě Věci ve chvíli, kdy kolem nás Ježatka prosvištěla ve vzdálenosti necelých sta tisíce kilometrů.

Zprv jsem požádal GILGAMES, aby se Merlin ujal kontroly nad RI CEM. a zadruhé jsem se postaral, aby se náš modifikovaný maxilokalizátor nasměroval na prolétající Ježatku.

×

α

×

Maxilokalizátor, zkráceně zvaný rovněž maximex, bylo moderní zaměřovací zařízení napojené na syntron, které pracovalo na statickém principu. Jeho název byl odvozen od maximální pravděpodobnosti výskytu určité události, přesněji řečeno objektu či energetického výboje, které bylo třeba zaměřit.

Jestliže tedy v našem případě bodlinatá loď mizela v hyperprostoru, musel maximex během jedné vteřiny provést několik milionů měření objektu nebo jeho záření a ze zjištěných dat pak vydělit očekávané hodnoty a určit maximální průběh křivky energetických hodnot.

Toto zařízení bylo jen nepatrně pomalejší než jiné lokalizační systémy. Když se rmaxilokalizátory spojily 5 automatickými cílovými přístroji, u nichž šlo o nanosekundy, musel za skočit syntron maximexu, aby vyrovnal tuto časovou ztrátu.

Náš maximex každopádně fungoval bezvadně a rychle. „Chytil se Ježatky, a když přešla na hyperlet,

dodal nám všechna data potřebná k tornu, abychom ji mohli honit přechodem na rnetagravový pohon.

Extramozeck mi napovědět, abych v tom zmatku udělal to nejsprávnější, co jsem mohl. Rozhodně to ne měl na svědomí můj buněčný aktivátor.

Sevia, Gerine, Ambras, Sassaron a dokonce i Kaba se mi potom svěřili, že už nevěřili, že by to mohli přežít. Řekli TO, jako by se obávali pojmenovat stav, kdy staccatovité bušení vyvolávalo pocit, že našinec bude vytržen z vlastního těla.

A najednou bylo po všem. Oči jsem měl plné slz a sledoval jsem, jak se Arkonidané zvedají z podlahy, vzájemně si pomáhají a podepírají se. Slyše] jsem je plakat a nadávat, Většina z nich si osahávala hlavu, jako by si chtěla ověřit, že jim pořád ještě sedí na krku.

Tento mentální atak (označil jsem ho takto, aniž jsem věděl, zda jde o opravdový mentální útok, nebo „jen“ o cizí způsob agresivní lokalizace) patřil k tomu nejhoršímu, co jsem dosud v tomto ohledu zažil.

Naštěstí to bylo pryč. Hrůzný zážitek byl pro ostatní jistě dobrým důvodem. proč se propříště vyhnout střetnutí s Ježatkou. Pro mě to ale byla výzva. Když budeme cizince pronásledovat — o čemž patrně ne budou mít tušení — máme jedinečnou příležitost konečně vypátrat, odkud se vzali. Třeba se vracejí na tajnou základnu, kde mají i další lodě.

„Mylesi!“ oslovil jsem vědce na GILGAMEŠI. „Proženu tu cizí loď hyperprostorem. Mám všechna potřebná data.“

„Atlane, ty ses snad..

„Mám data, Mylesi,“ přerušil jsem ho příkře a koutkem oka jsem zahlédl, jak Gerine souhlasně pokyvuje hlavou. Byla opět připravená do akce, zatímco centrálou se stále ještě vznášeli medoroboti a ošetřovali postižené členy posádky. „Ted‘ ne mám čas na diskuse!“ pokračoval jsem neúprosně. „RICO poletí za Ježatkou a my se setkáme u Rudého obra Zustry, necelých sto světelných let odsud, jak jsme domluvili. Počkejte tam na nás!“

Přerušil jsem spojení a kývl na Gerine. Už se zase dokázala smát. A pochopila.

Zatímco všichni v centrále MER LINU ještě třesli oči a bohapustě mě proklínali, přepnuli jsme na metagrav, vklouzli do hyperprostoru a vydali se za Ježatkou.

Postupně jsme se zotavovali. S úlevou jsme zjistili, že tangle-scanová ní zřejmě neúčinkuje v pátém rozměru. Nicméně bylo dost dobře možné, že má ve zcela jiném médiu také zcela jiný dosah.

Každopádně jsme tuto „zbraň“ těch Z Ježatky nepocítili, a přitom jsme je měli těsně před sebou. I když ono „těsně“ bylo velmi relativní. Podařilo se nám je ale opět lokalizovat. „Takhle příšerně jsem se cítil, když

bylo na Trankunu nejhůř,“ prohlásil Hormon z Arigy. „Můžeš ale se mnou stoprocentně počítat, Atlane. Za Arkon..., a za tebe!“

Bylo mi jasné, že už je mu podstatně lépe. „Na nováčka sis počíнал opravdu dobře,“ pochválil jsem ho. „Bojím se ale, že to zdaleka ještě nebylo všechno, co od tebe potřebuji.“

„Klidně mě zkoušej dál.“

Přestože situace byla vážná, musel jsem se pousmát.

Sevia se na mě zvláště zahleděla, a pak ještě trochu omámeně řekla:

„Vypadá to, jako by naše Ježatka ne dokázala překonat šedesátimilionový násobek rychlosti světla — ,ale může přirozeně jen klamat protivníka. Víme, jestli nás má také na zaměřovačích?“

„Samozřejmě že ne,“ přiznal jsem. „Mě ale mnohem víc zajímá, kdy a kde se zase vrátí do normálního prostoru.“

Sevia se na mě koketně usmála a na okamžik mě rozptýlila. Byla to velmi atraktivní, krásná žena. Ale ne pro mě.

Prozatím byla mým posledním vel kým zklamáním Theta z Arigů, a při tom za to ani nemohla. Byla to — alespoň co se týkalo našeho soukromého života — zase jednou moje „vina“, prokletí Nesmrtelných. Nedokázal jsem přihlížet jak stárne, a proto nás osud rozdělil právě včas.

Její vzdálený synovec bude pro Seviu lepším partnerem než živoucí pomník jménem Atlan.

Existovala jediná žena, po jejímž boku bych byl šťasten navěky. Ne bylo nám to však souzeno. Stáli jsme na opačných stranách barikády a bojovali proti sobě.

Tak dost! Musel jsem se opět sou středit. Právě jsme se hnali za Ježatkou osmdesátimilionovým násobkem rychlosti světla. Tři ku čtyřem — to byl jen nepatrný rozdíl.

„Jsi připraven pro případ, že by nás po vynoření znovu napadli, Hermono?“ zvolal jsem. „Tentokrát budeš pálit ze všeho, co máme k dispozici.“

„Jasně,“ ujistil mě a v očích měl výraz lovce, kterého poprvé vypustí na skutečně obrovského divočáka.

Sevu se podezřeले leskly oči a Gerine ji bodře poplácala po zátylku. Obě se zasmály a já je nechal. Možná je to naposledy, kdy máme důvod ke smíchu, napadlo mě.

Trvalo téměř pět minut, než se Ježatka opět vrátila do normálního prostoru. Byli jsme jí v patách.

×

□

×

Museli nás zaměřit, protože okamžitě zrychlili a letěli znovu nadsvětelnou rychlostí. Nedali jsme se setřást. Asi po deseti minutách se opakovala stejná hra. Tentokrát jsme se objevili jen několik milionů kilometrů od cizí lodi. Jakmile nás zaměřili, znovu

utekli do pětirozměrného prostoru. Zavěsili jsme se za ně.

, ,Buď jsme jim nahnali strach,“ pro hlásila Gerine, „nebo se nás snaží ně kam vlákat. Moc se mi to nezdá.“

„A myslíš že mně ano?“ zeptal jsem se jí ironicky. „Nedokážou se nás ale zbavit. Připravíme se, pokud nás chtějí vmanévrovat do nějaké pasti. A možná nám přitom prozradí svou základnu. Když ne, dříve nebo později jim dojde dech a máme je.“

„A zažijeme znovu tamto,“ vyhrkl Ambras. „Velito je v medocentru a hlásí, že sedm členů posádky muselo být hospitalizováno.“

„Jsou ve vážném stavu?“ zeptal jsem se ho.

„Ani ne, říká. Spíš trpí něčím jako kocovinou. Když ale ti z Ježatky tak hle zatočí se všemi, budeme pro ně snadná kořist. A s naším hypermoderním RICEM.“

„Nedáme jim šanci,“ ujistil jsem ho. „Až skončí tahle hra kočky s myší a ocitneme se s nimi v normálním prostoru , budeme zachovávat minimální vzdálenost sedm set tisíc kilo metrů. Budeme moudřejší než před tím.“

„To by stačilo na přesné zamíření,“ uchechtl se Hermon.

„Máš v hlavě také něco jiného než hraní na vojáčky?“ vyjela na něj Gerine.

„Spoustu dalších věcí,“ ujistil ji mladík.

Gerine se ke mně naklonila a po šeptala mi nakvašeně: „Nic proti němu, Atlane, ale zdá se mi. že začíná být až příliš sebejistý.“

„Přesně takové typy potřebujeme,“ namítl jsem. „Vybral jsem si ho tej ně jako tebe a clím lodím už hezkých pár tisíciletí. Myslíš že bych přijal někoho. o kom bych se domníval, že svým chováním ohrozí celou posádku?“

„Nač tím narážíš?“ zeptala se.

„Je mi jasné, že vy dva si dříve nebo později vjedete do vlasů. Mu síš s ním mít trochu trpělivosti.“

„Řekla jsem snad někdy něco proti němu?“ rozhořčila se.

„Takže ho miluješ?“ popíchl jsem ji.

„Přeskočilo ti?“

„Uklidnila jsi mě,“ řekl jsem s úsměvem a otočil jsem se k obrazovce lokalizátoru. Ježatka před námi přecházela do hyperprostoru a zase zpátky a my jsme ji neúprosně následovali.

„Chce nás snad protáhnout celou Galaxií?“ vykřikla Sevia rozzuřeně když protivník počtvrté odskočil do hyperprostoru, Atlane, jak dlouho si to ještě necháš líbit?“

„Co když nás vlákají do pasti?“ řekla Gerine „Bum.. , a budeme zničehonic uprostřed deseti nebo dvacet ježatek. Rozemelou nás zářením na prášek.“

„To nedopustím,“ slíbil jsem jí. „Jestli to na nás zkusí ještě jednou. připravíme jim léčku my.“

„A jak si takovou léčku představuješ?“ zeptala se mě S

Okamžitě jsem jim vylíčil. Jak to narafičíme.

×

□

×

Přirozeně. že bodlinatá loď opakovala manévry. Nemyslel jsem si, že na nás chystá past. Její posádka nás chtěla utahat. Odmítl jsem hrát si s nimi dále na honěnou.

Zdálo se, že se obávají dalšího střetnutí. Jako by toho proti nám kro mě tangle-scanování moc neměli. Nechtěli se s námi utkat v otevřeném boji na dostatečnou vzdálenost.

Příliš spekuluješ, ozval se můj extrarnozek. Už jsi zapomněl, že s nimi transformační salvy ani nehnuly?

To ne, ale Herrnon na ně vypálil jen jednu salvu, blesklo mi hlavou. Jistě, cizinci mají dobré ochranné štíty, ale co když je zatížíme doopravdy?

Tak proč nás scanují? Co o nás chtějí vědět, a proč?

Doufal jsem, že nedojde k nejhoršímu a že se neznámí tvorové ohlásí, jakmile zjistí, že mají potíže. Nechtěl jsem zabíjet. ani z nedorozumění. Už proto, že se zdálo, že tangle-scanování není ani tak zbraní, jako nanejvýš nepřijemnou formou lokalizace.

A právě proto jsme museli reagovat a konečně s nimi navázat kón takt. Sevia musí každopádně vysílat dál.

„Tak dost,“ zavrčel jsem temně. „Gerine, uděláme to, jak jsme se dohodli:“

Můj plán se mezitím už dozvěděli všichni v centrále a na nejdůležitějších stanicích a připravili se na něj. Z medocentra hlásili, že sedm pacientů už bylo propuštěno a může se věnovat svým úkolům. Podle Velita Karemuse se jim dařilo skvěle.

Ježatka zůstala v hyperprostoru čtrnáct minut, a pak se opět vynořila. Moje trpělivost byla u konce. Tentokrát jsme ji nepronásledovali, nýbrž jsme letěli hyperprostorem dál. Palubní syntron zatím přesně vypočítával souřadnice cizí lodi v normálním prostoru.

„Tak,“ prohlásila Gerine. „Mají teď čtvrt hodiny čas. aby se radovali, že se nás zbavili.“

„Budou si myslet, že nás setřásli, a pak se na ně zčistajasna vrhneme,“ přidal se Sassaron.

Napětí se u nás Arkonidanů projevovalo zvláště — pokaždé jsme se rozslzeli. Sassaron však měl zvlhlé pouze levé oko, pravé zůstalo naprosto suché. Přišel o ně při jedné bojové akci a nahradili mu je naklonovaným orgánem, který v těchto případech nijak nereagoval.

Podle toho, jak se vyvine situace, jsem měl v úmyslu vyslat do vesmíru část pomocných člunů a napadnout cizí loď z různých stran. Pořád ještě jsem však doufal, že se tomu vyhneme. Možná jim naše znovuoživení způsobí takový šok, že vyjdou z anonymity.

„Může se přirozeně stát, že se vrátí do hyperprostoru dřív, než se k nim dokážeme přiblížit. Nemířili k žádnému přesnému cíli, a teď mohou vyrazit na nějakou základnu nebo do bojové akce. Možná se dokonce vrátí do Moronské soustavy, kde jsme je nachytali,“ dotkl jsem se slabého článku svého plánu.

„To nepovažuji za pravděpodobné,“ zapochybovala Gorine. „Vždyť mohou tušit, že tam je GILGAMEŠ.“

„Uvidíme. Každopádně se ale dobře připrav. Teď to všechno záleží na tobě a na Hermonovi,“ řekl jsem jí. „Opakuji — minimální vzdálenost sedm set tisíc kilometrů. Zároveň se ale za nimi musíme držet tak blízko, aby je Hermou mohl zasáhnout palbou.“

„Gerine to zvládne. Atlane,“ uchechtl se mladý Arkonidan. „Věřím jí — a tobě samozřejmě také. Sevio. Od ní potřebuju, aby mi zajistila výhodné palebné postavení, a od tebe, abys mi přesně zaměřila cíl.“

„A tys mi říkal, že to tenhle holobrádek neumí s ženskými.“ šeptal mi Kaha von Sceer.

„Máš pravdu. uznal jsem rovněž tiše. „Možná zapůsobilo moje kázání.“

„Jen aby ne hazardoval moc.“ povzdechl si inženýr.

Strávili jsme v hyperprostoru přesně o čtvrt hodinu více než protivník.

A pak jsme se vynořili přesně v mís tě, kde Ježatka opustila pětirozměrný prostor. Pořád ještě tam byla. Lokalizátory hlásily kontakt. Všichni byli na svých místech a výtečně spolupracovali. „Vzdálenost jeden milion dvě stě tisíc kilometrů,“ oznámila Gerine. „Přecházím na přiblížení.“

„Lod’ se nehýbe,“ hlásila Sevia. „Prakticky stojí na místě. Znamená to, že náš manévr prokoukli a čekají na posily.“

Ještě svou domněnku ani nedomněkla a sama posádka bodlinaté lodi ji vyvrátila. Zcela nečekaně po nás začala pálit. Neznámí tvorové ani ne počkali na to, až se ocitneme v dosahu jejich tangle-scanerů.

Stříleli po nás tenkým růžovými energetickými paprsky. Naše ochranné štíty vykazaly obrovské zatížení hned po prvních zásazích. Přirozeně že odolaly, nedovedl jsem si však představit, co by se asi stalo, kdyby nás takhle ostřelovala ze všech stran celá flotila těchhle lodí.

„Vysílačka je zapnutá!“ křikla na mě Sevia. „Musejí nás slyšet! Pokud neodpovídají, pak určitě nechtějí.“

Nežádali jsme na nich, aby kapitulovali, chtěli jsme jen, abys námi komunikovali.

„Co je?“ zvolal Hermon od pultu řízení palby. „Dáš mi povolení?“

„Ježatka se ještě nedostala úplně do hyperprostoru,“ odpověděl jsem. „Vypálíš na ni soustředěně ze všech hlavních, ale ne‘smíš ji zničit! Okamžitě přestaň, jakmile se její ochranné štíty rozpadnou!“

„Provedu,“ vykřikl. „A jde se na to! RICO vás vyzývá k tanci, hošánci!“

Do našich ochranných štítů se za rývaly další svazky energie. Zatím ještě jejich zatížení nedosahovalo padesáti procent.

„Rád bych věděl, co se stane s nechráněným objektem, který tyhle paprsky zasáhnou,“ prohlásil Kaha von Sceen.

„Já raději ne,“ odpověděl jsem. „Tedy pokud by měli v zaměřovači mě.“

Zřejmě jsme měli co dělat s dosud neznámou zbraní. Nenapadlo mě, že by ji cizinci mohli mít k dispozici

a to byla obrovská chyba.

Hermon z Arigů začal jednat v oka mžiku, kdy se Ježatka chystala opět vyrazit. Střílel vším, co bylo na palubě RICA k mání. Gerine se mezi tím přiblížila k cizí lodi na osm set tisíc kilometrů a dávala pozor, abychom přílišným zrychlením nepře kročili kritickou vzdáleností.

Přesto jsem pořád ještě neměl dojem, že tahle čtyři sta padesát metrů dlouhá bodlinatá loď byla konstruována jako bojová loď. Pokud souhlasila data

převzatá od Merlina, sloužila tato plavidla k nalétávání na planety a k jejich měření.

„Válečné lodě“ tvořily větší svazy. Tahle Ježatka na nás zaútočila ze zoufalství. Svěřil jsem se s touhle úvahou Hermonovi a znovu jsem ho vy zval, aby ji nerozstřílel úplně na cucky. Mladík byl ve svém živlu. Sice mi to odkýval, nebyl jsem si však jist, zda mi vůbec rozuměl.

Naše termická a dezintegrátorová děla chrlila na protivníka oheň a síru a vesmírem duněly transformátorové kanóny. Hermon řídil palbu přímo skvěle. Znovu a znovu v součinnosti se syntronem zaměřoval cíl a mačkal spouště. Vypadal přitom jako šílenec, i když jednal naprosto chladně a strojově přesně.

„Zpomaluje,“ ohlásila Sevia. „Máme je, Atlane!“

Ano, možná...

Ochranné štíty RICA zasáhla další salva růžových paprsků, která byla současně poslední.

„Vysílají!“ vykřikla Sevia. „Silný radiový impulz ve směru západ Galaxie!“

„Uložili jste ho?“ vyhrkl jsem.

„Ne, šlo to všechno příliš rychle. Nemáme nic, co bychom mohli vy hodnotit. Teď už jsme ale připraveni. Cokoli odted' opustí antény Ježatky, dostane se přímo do našeho syntronu.“

Hermon z Arigů střílel dál, dokud cizí loď nepřešla na klidový provoz a nevznášela se volně ve vesmíru.

Zádný další radiový impulz už ne přišel. Zato se stalo něco jiného, co definitivně rozhodlo střetnutí v náš prospěch. Do té chvíle nebyly ochranné štíty lodi ostřelované naši mi děly vůbec vidět, nyní se však zahalila do chvějivě zářící slupky, která hrála všemi barvami duhy.

Zatajil jsem dech. Jen jsem doufal, že Hermon správně posoudí situaci a pochopí, oč jde.

„Stačí jediná transformační salva

na cíl!“ vykřikl Kaha a promluvil mi tím z duše, „a Ježatka přijde o všech svých anténách. Budou v háji!“

To však věděl i Hermon, a proto nyní mířil před a za loď. Nakonec naposledy zaplál onen podivuhodný štít a Ježatka byla bez ochranného energetického obalu.

Nehraj si na hrdinu, Hermone! po myslel jsem si horoucně.

„On ji odpráskne,“ vyhrkla Gerine zděšeně a pohlédla na zfanatizovaného mladíka. „Vsadím se, že ji smázne jako...“

Vtom Hermou z Arigů vystřelil na posledy. Ježatka dostala zásah, a pak bylo po všem. Mladý Arkonidan za vřeštěl spíše úlevně než vítězoslavně a otočil se na nás v křesle. Odhrnul si zpoceně vlasy z čela, ušklíbl se a řekl: „Vím, co jste si mysleli. Že jsem se zbláznil. Je to tak, Gerine? Sevio? Atlane?“

Pomalu vstal z křesla a zamířil k nám. „Ježatka nás zve k prohlídce,“ prohlásil ledabyle. „Nerozstřílel jsem ji na cucky, přesně podle rozkazu. Jen jsem z ní udělal vrak.“

„Na začátečníka jsi nebyl špatný,“ poznamenala Gerine.

„Byl fantastický,“ pošeptal mi Kaha. „Bude ale lepší, když se to nedozví, co?“

„On to ví až moc dobře,“ namítl jsem. A byl jsem na něj velmi pyšný. Jako na syna.

Nesmysl! Jsi starý sentimentální blázen! vyřešil situaci můj extramozek.

×

□

×

Opět jsem se soustředil výhradně na bodlinatou loď — a také na šanci, která se nejspíš hned tak nenaskytne.

„Vidím ti na obličeji, že se tam chceš vydat,“ řekla Sevia a usrkla kávu. „Atlane, nevíme kam došel je jich tísňový signál a jak dlouho potrvá, než se tu objeví jejich kumpáni. Raději předpokládejme, že to může být každým okamžikem. Proto bychom se měli spíš vypařit, dokud ještě můžeme.“

„Jsem proti,“ prohlásila Gerine rozhodně. „Pokud jste si toho ještě ne všimli — přiblížila jsem mezitím RICO na necelých sedm set tisíc kilometrů. Hned se uvidí, jestli stále ještě působí tangle-scanování.“

„A proč by nemělo?“ vyhrkl Ambras.

„Protože v lodi došlo k několika výbuchům,“ odpověděla Gerine lhostejně.

„Sevia vám může ještě jednou ukázat výsledky lokalizace — aby pře svědčila i ty největší zabeďněnce.“

Znovu jednala velitelsky rázně. Vyhovovalo mi to. Já jsem se musel nejprve vyrovnat sám se sebou, a proto jsem jí byl vděčný, že odrážela námitky a otázky ostatních místo mě.

Sledoval jsem, jak se Ježatka pomalu, mlčky sune vesmírem, jako tmavý stín na pozadí zářících hvězd. Nebyla osvětlená a v posledním od lesku výbuchů jsme zahlédli v jejím Opláštění snad tucet děr.

Museli jsme dovnitř — bylo to ne-

jen v našem zájmu, ale pro blaho celé Galaxie, ať už byla momentálně jakkoli rozhádaná a všichni mysleli jen na vlastní prospěch. Cožpak se my z Camelotu nepovažujeme za strážce pořádku v celé Mléčné dráze, která jako by se utrhla z řetězu? řekl jsem si v duchu.

Jak jsem tak hleděl na zdecimovanou Ježatku, náhle se mě zmocnil soucit s její posádkou. Vím, že to bylo iracionální, ale nějak mi to připomnělo jiné cizí lodě, které se kdysi také zničehonic objevily v Galaxii. A všichni je až příliš rádi a rychle prohlásili za nepřátele. Vzpomněl jsem si na Accalaury z antimateriálního univerza. Sprátelili jsme se s nimi až později.

„musíme prostě podstoupit to riziko,“ vytrhla mě ze zamyšlení Gerine, „a vyslat na palubu komando. RICO konec konců není žádná výletní loď. V případě nouze dokáže zdržet deset nebo dvacet dalších ježatek, dokud se komando nevrátí.“

To, co říkala, nebylo reálně, vzhledem k tomu, jaké zatížení snesl náš ochranný štít, ale účel světil prostředky.

„Rád bych věděl, co jsou zač,“ vmísil jsem se do hovoru. „Když neodpovídají na naše radiové signály; musíme se prostě vydat my k nim. Poprvé máme příležitost prozkoumat cizí kosmické plavidlo a zjistit, kdo v něm létá a proč napadá naše plane ty. A já si tuhle šanci nenechám vzít, dokud...“

Tázavě jsem pohlédl na Gerine a ta vítězoslavně vztyčila prsty do věčka. „Vzdálenost je teď pouhých šest set tisíc kilometrů, Atlane,“ zvolala. „A žádné stopy po tangle-scanování. Exploze zřejmě zničily jeho zdroje na palubě.“

„To znamená, že budeme moci vstoupit do vraku,“ řekl jsem. „Po vedu komando sám. Stačí mi deset dobrovolníků.“

Gerine se s RICEM ustavičně blížila k Ježatce. Vzdálenost se snížila na méně než půl milionu kilometrů. Po záření ani stopy.

Do komanda se hlásili Sassaron a Kaba z posádky velína, a samozřejmě také Hermon z Arigů. Ten však byl na palubě stejně nepostradatelný jako Gerine a Sevia pro případ, že by se objevily další cizí bodlinaté lodě.

Gerine se stále přibližovala k Ježatce, a pořád nic — ani tangle-scanování, ani radiová odpověď, přestože jsme neustále vysílali signál. Měli jsme před sebou temný přízrak bez života...

×

□

×

Konečně nastal onen okamžik. Před tím jsme všechno důkladně probrali. RICO se přiblížil k Ježatce až na deset tisíc metrů a pomocí silových poutacích projektorů ji vzal do vleku. Kdyby se v naší nepřítomnosti objevil nepřítel, mohl se náš modul s vrakem dát ihned na útěk a odrážet

všechny útoky. Bylo by jedno, kde bychom se zase vynořili z hyperprostoru — Ježatka by se zmaterializovala stejně jako RICO a my s nimi.

Opustili jsme naši loď a v SERUNECH se přesouvali na druhou. Před námi ležel její temný stín. Stále se zvětšoval a zakrýval hvězdy...

„Co když nás pozorují?“ ozval se v mém přílbovém reproduktoru Kaha. „Možná nás už mají v zaměřovacím kříži nějaké zbraně, která je ještě funkční.“

„To by už dávno vystřelili,“ namítl jsem.

Von Sceer nebyl žádný strašpytel, jen všude viděl samou lest a zákeřnost.

„Oni nás ale vidí,“ ozval se také Sassaron. „Já..., prostě to cítím.“

Vznášeli jsme se prázdným, tmavým a chladným prostorem. Protože i já jsem měl pocit, jako by nás sledovaly cizí zraky, přikázal jsem Gerine, aby namířila světlomety RICA na Ježatku teprve ve chvíli, až k ní dorazíme a ukotvíme se. Tato chvíle nastala právě teď, asi po třech minutách letu k vraku.

Náhle se z temnoty vynořily obry sy cizorodého tělesa. Z bezprostřední blízkosti vypadaly zuby a „bodliny“ na povrchu lodi mnohem mohutněji, záhadněji a výhrůžněji.

Mezitím se potvrdilo, že Ježatka měří na délku skutečně čtyři sta padesát a na šířku sto padesát metrů. Pichlavé hřebeny se jí táhly souběžně po „hřbetě“ a měly vždy deset

zubů. U „našeho“ typu byly zuby dvacet metrů dlouhé a pět metrů vysoké. Teprve na nich byly nasazeny vlastní, různě velké „bodliny“. Na počítali jsme jich dvacet na každém. Materiál, ze kterého bylo zhotoveno opláštění lodi, se v záři reflektorů RICA a našich přílbových světlometů třpytil olivově zeleně.

Napráhl jsem paži a ukázal na jed nu díru v hladkém boku vraku. Byla největší a mohli jsme jí pohodlně pro klouznout.

„Tam tudy se dostaneme dovnitř.“ řekl jsem. „Pokud narazíme na cizince, pouze je paralyzujte.“

„A co když na ně nebudou platit paralyzátory?“ zeptal se mě Sassaron.

„Chci je živé,“ řekl jsem důrazně. „Naostro se bude střílet jen v případě krajní nouze.“

Nevadilo mi, že mě ostatní považují za měkkotu. nemusel jsem nikomu nic dokazovat. Nikdo z posádky RICA ani členové komanda nebyli žádní přehorliví bojovníci. Ne že by se neúčastnili bojových operací, ale zatím šlo o akce zaměřené výhradně proti Křišťálovému impériu. A při nich se střetávali s protivníky, které znali - protože to byli také Arkonidané.

Nyní jsme ale měli před sebou mlčenlivé plavidlo — a uvnitř určitě ne byli žádní lidé. Každý z nás měl vlastní představu o tom, jak nezná mí tvorové vypadají, všichni do jed noho jsme se ale instinktivně báli

někoho naprosto cizího. Ani jeden z nás nesměl při případném setkání ztratit nervy.

Proplul jsem do nitra lodi jako první. Díra měřila asi čtyřikrát tři metry a vznikla explozí přímo na palubě, jak dosvědčovaly ven trčící okraje pláště. Proletěl jsem něčím, co bývalo velkou přechodovou komorou, a přistál jsem v nějaké hale, pravděpodobně hangáru pro pomocné čluny. Nikde jsem ale žádné neviděl.

Ostatní opatrně dosedali za mnou. Také podlaha a stěny se zeleně leskly.

„Jsou mrtví,“ hlesl Sassaron. „Jinak by už něco podnikli. Přece by nás nepustili dovnitř jen tak.“

„Třeba je to past,“ poznamenal Kaha. „Jsem si tím jist. Být jimi, tak bych...“

„Ty ale nejsi oni přerušil jsem ho zostrá. Už jsem nemohl poslouchat ty jeho opatrnické žvásty.

Některé ze stěn byly vypouklé, ale ne sežehnuté žárem. Na podlahách se povalovaly cizorodé přístroje. Pokud exploze měla na svědomí trhli nu a zkázu uvnitř, pak k ní muselo dojít někde hlouběji v lodi a sem do razila jen tlaková vlna.

Do hangáru vedlo několik vchodů. Polovina z nich byla zatarasená. ostatní byly otevřené a jednu z přepážek vytrhl výbuch ze stěny.

„Půjdeme tímhle směrem,“ oznámil jsem ostatním. „Tudy určitě vede cesta do centrály lodi.“

„A V ní to zřejmě bouchlo;“ prohlásil Sassaron. „Jak už jsem říkal, to nemohl nikdo přežít.“

„Uvidíme,“ zavrčel jsem a vykročil.

×

□

×

K explozi došlo v půli cesty mezi centrálou a pláštěm lodi, to jsme ale zjistili po půlhodině chůze. Podle mě zde vylétly do povětří větší agregáty, patrně přetížením ochranných systémů. Detonace směřovala spíše ven, neboť směrem dovnitř měla loď silnější pancéřování. Dokonce jsme objevili i několik funkčních energetických clon.

SERUNY nám neposkytly žádné údaje o radioaktivním zamoření. Pří stroje a pulty byly natolik zdeformované a poničené, že se z nich nedaly vyvodit žádné informace o posádce lodi. Na několika místech jsme našli na stěnách nápisy ve zcela neznámém písmu. Ihned jsme si je nafilmovali.

Nikde nebyly například žádné klávesnice, spínače nebo páčky, ze kterých by se daly odvodit anatomické znaky neznámých tvorů. Přitom by se podle zevnějšku lodi dalo soudit, že i zde by měly převládat uspořádané tvary.

Teplota v tomto místě stále ještě převyšovala osmdesát stupňů Celsia a zbytky pěny dokazovaly, že požáry byly velmi rychle uhašeny. Nej spíše automaticky. Pořád ještě to ne znamenalo, že posádka lodi je ještě naživu.

„Pokusíme se proniknout blíže k centrále,“ řekl jsem. „Musíme ale nejdříve vypnout energetické clony. Až najdeme příslušné projektory, rozstřílíme je.“

S pancéřovými přepážkami jsem si příliš nelámal hlavu. Naše pikosyny je dokázaly po senzorickém ohledu ní otevřít ve zlomku vteřiny.

„Zaměřila sem dva energetické zdroje na stropě.“ ohlásila Cassya a ukázala nahoru „„Uděláme jen zkoušku?““

Do komanda si ji vybral osobně Sassaron, protože jí věřil nejvíc — kromě Telhunga, Arkonidana středních let, který přišel o pravou polovinu těla v boji proti Impériu a po dobal se spíše kyborgovi než člověku. Cassya měla stříbřitě světlé vlasy a hádal jsem jí tak čtyřicet až padesát let.

„Tak dobrá,“ přisvědčil jsem. „Zkusíme štěstí.“

Cassya vystřelila úzký paprsek na projektory skrývající se patrně pod stropním pláštěm. Dvakrát to bouchlo, ale ne příliš, protože naše ochrana se ani nezbarvily. Vzápětí zmizela energetická clona, před níž jsme stáli.

Cassya a Sassaron si ukázali dva prsty vztyčeně do věčka a já poslal postaršího Arkonidana jménem Dunbaar, aby nám otevřel další přepážku. Sassaron mi ho předtím doporučil jako svého nejlepšího muže.

A Dunbaar nás nezklamal, Když vyjela silná pancéřová deska, pohlédl jsem na hodinky. Doufal jsem, že Gerine na RICU neznervózní, proto že jsme potřebovali více času, než jsme předpokládali. Pro jistotu jsem s ní navázal radiové spojení a stručně jí vylíčil, co se děje.

Dozvěděl jsem se, že venku je klid, i když to vypadá spíše jako klid před bouří. Posádce RICA se podařilo definitivně ukotvit Ježatku k lodi a dala se vléct. Přesto na nás Gerine naléhala, abychom se vrátili co nejdříve. Nebyl k tomu žádný důvod. Současně jsem si ale uvědomil, jak dokáže i ta nejodolnější osoba znejistět, když se střetne s něčím zcela neznámým.

Také nás jedenáct pocíťovalo stále silnější neklid, čím více jsme pronikali do nitra Ježatky. Cassya objevila další projektory a brzy se před námi zhroutila energetická clona, kterou vytvářely.

„Musíme být už docela blízko,“ po znamenal Sassaron, když nám Dunbaar otevřel další pancéřovou přepážku. „Pokud cizí tvorové přežili, myslím, že se uchýlili právě sem a důkladně se zabarikádovali. A když zdoláme jednu překážku po druhé...“

„Já vím,“ přerušil jsem ho zamyšleně. „Bojíš se, aby neprovedli něco nepředloženého, co?“

Sassaron se drsně uchechl. Vzápětí jsme prolezli otvorem a ocitli se v malé rozvodně.

„Můžou udělat dvě věci, Atlane. Bud' počkat na nejvhodnější okamžik a napadnout nás - nebo se zabít.“

„V tom případě by nejspíš vyhodili do povětří celou loď a my bychom spolu s nimi odešli k bohům,“ vyhrkl Kaba.

„Ano, ale každý ke svým,“ řekl Sassaron. Pokusil se o úsměv, ale povedlo se mu to jen napůl. Poté mávl rukou a sevřel ji v pěst. „Zpátky už stejně nemůžeme, nemám pravdu, Atlane? Takže jdeme dál! Jestli je tu ještě někdo naživu, přijímá naše dorozumívací signály. Stačí jen, aby odpověděl. Pouze blázni by raději vyhodili do vzduchu sami sebe.“

Měl jsem na jazyku pádnou odpověď, ale nechal jsem si ji pro sebe. Takových bláznů jsem totiž během svého exilu na Zemi poznal spousty. A to se mi Pozemšťané navíc ještě alespoň podobali. Ale co ti tady?

×

×

×

O několik minut později jsme vypoili další dvě energetické clony a otevřeli dvě pancéřové přepážky za nimi. Pokud se centrálu Ježatky nacházela stejně jako na pozemských kosmických lodích uprostřed, byli jsme od ní v té chvíli pouze několik metrů.

Všude vládl klid. Nikdo z nás skoro nepromluvil, všichni čekali, že se něco stane. Když Cassya tázavě pohlédla na další energetickou clonu a posléze na mě, zavrtěl jsem hlavou. Clona byla viditelně vyboulená a izolovala zřejmě nejvnitřnější prostor, jež se stala posledním útlukem neznámých bytostí.

„Jde o to vstoupit dovnitř, aniž ohrozíme nebo zpanikaříme ty, kteří přežili,“ řekl jsem.

Proč se neohlásí? uvažoval jsem přitom horečně. Chtějí si snad hrát na mučedníky? Čekají zoufale na přílet flotily bodlinatých lodí? Moje myšlenky jako by se pohybovaly v kruhu.

„Vyšlu nový radiogram,“ řekl jsem svým průvodcům. „Vyzvu je aby se vzdali a slíbím jim, že se jich ani ne dotkneme. Pro mě za mě je třeba vy sadíme na libovolném místě, aby si je tam jejich soukmenovci mohli vy zvednout.“

„Co od toho očekáváš?“ zeptal se mě Kaha. „I kdyby ti uvěřili — chceš je přece živé, abys je mohl prozkoumat, ne? Pak ale nemůžeš dodržet slib, že se jich nedotkneš.“

„A někde je prostě vysadit?“ při dal se pochybovačně Sassaron. „Ne vím, jestli..“

„Nemusím se nikomu zpovídat!“ přerušil jsem ho rázně. „Nikomu kro mě svého svědomí. A nechci se stát vrahem v případě, že by šlo o nedorozumění! Teprve když na náš radiogram do pěti minut nikdo neodpoví, vtrhneme do centrály násilím, jasné?“

Jeden po druhém přikývli, ale ne příliš nadšeně. Namluvil jsem do pikosynu svého SERUNU poselství a nechal jsem je opakovat dokola po dobu pěti minut. Se skřípěním zubů jsem se musel smířit s tím, že nikdo z posádky zřejmě nepřežil, nebo že

zatvrzele odmítají nabídnutou šanci. „Nemá to smysl, Atlane,“ ozvala se mi v přílbovém přijímači Gerine. „Jak dlouho chceš ještě če...?“ Přesně v té chvíli došlo k explozi.

×

□

×

Gerine zavřela na okamžik oči a její další slova zanikla v rachotu. Atlan ji zřejmě neslyšel. Exploze nastala v centru Ježatky a roztrhla téměř celý její bok. Jen okolnosti, že vzduch na palubě už předtím postupně unikl menšími dírami, jsme vděčili za to, že nás to nevyvrhlo do volného ves míru.

„Přesně po uplynutí pětiminutové lhůty,“ zaslechla zástupkyně velitele Ambrasův hlas. „To není náhoda. To byla — jejich odpověď.“

„Myslíš že raději volili dobrovolnou smrt, než aby se vzdali?“ vyhrkla Sevia.

„Ano. Teď je jen otázka, zda s sebou nevzali na věčnost Atlana a ostatní.“

„Nesmysl!“ vykřikl z velitelského stanoviště Hermon z Arigů. „Atlan se přece nenechá tak snadno odeslat k bohům! Pokud o tom někdo pochybuje, můžeme tam vyslat další komando. Hlásím se dobrovolně jako první.“

„Atlan je člověk stejně jako ty a já, jako my všichni!“ umravnila ho Gerine.

„Není žádný nepřemožitelný bůh! Proč se hned nehlásí, jsou-li naživu?“

Sevia okamžitě odeslala příslušnou výzvu na vrak Ježatky.

„A co když potřebují pomoc?“ zvolal Hermor. „Nebudu tu nečinně sedět a čekat na to, až ti z Ježatky dostanou posilu! Přinejhorším pole tím za Atlanem sám!“

„Zakazuji ti to!“ okřikla ho Gerine.

„To nemůžeš,“ odsekl rozhorleně mladík. „Jsem svobodný Arkonidan a nenechám se...“

„Tos byl, když jsi s těmi svými Dobyvateli popichoval Impérium,“ pře rušila ho příkře zástupkyně velitele a zavrtala se do něj očima. „Tady jsi jeden z mnoha a musíš se podřídit. zatracené“

„Co si to...?“ Hermon se právě včas kousl do rtu a zmlkl. Znovu si sedl do křesla a dodal: „Dobrá, po slechnu. Podávám ale oficiální pro test a žádám, aby byl uložen do syntronu. Bude to mít pro tebe nemilou dohru, pokud Atlan a ostatní přijdou kvůli tvé váhavosti o život:“

„Hermone,“ řekla prosebně Sevia, „měj rozum! Potřebujeme tě tady. Co chvíli se tu můžou objevit další ježatky.“

Zvláště se na ni zahleděl a přestal se mračit. Jeho zuřivost se změnila v rezignaci.

„Navrhuji,“ přihlásil se o slovo Karemus. „abychom si přitáhli vrak k RICU a ukotvili ho energeticky k plášti. Potom obě lodi obalíme ochranným štítem a odletíme nadsvětelnou rychlostí k slunci Zustra. kde

budeme mít dost klidu a času, abychom zjistili, co se vlastně stalo.“

Gerine váhavě přikývla. „Myslím, že jsme schopni dosáhnout kompromisu - nebo ne, Hermone? Slibuji ti, že budeš první, koho potom vezmu s sebou do vraku.“

„Proč ne hned teď?“ vzepřel se ještě jednou mladík. Vzápětí si povzdechl a sklopil víčka. „Dobrá, souhlasím,“ řekl. „stejně mi nic jiného nezbyvá.“

Krátce nato si tažnými paprsky při vlekli vrak, ale jen na půl kilometru. Nechali mezi ním a RICEM ještě ochranný štít pro případ další exploze. Nevypadalo to však, že by k ní došlo. Ve vraku stále ještě zuřily po žáry, ale radioaktivita nebyla naměřena. Gerine vyrazila s RICEM táh noucím Ježatku za sebou pomalu vpřed.

„Něco mám! vykřikla znenadání Sevia. „Je to Sassaron!“

Pak ho zaslechli všichni. Hlas velitele pomocných člunů zněl zkresleně a jeho sdělení bylo stručné nikdo z nás neutrpěl zranění. Opa kuji: Nikdo z nás neutrpěl zranění. Návrat na RICO za několik minut. Ostatní se dozvíte potom.

„Sassarone, co se dozvíme?“ zeptala se ho Sevia. „Co vás zdržuje ve vraku? Odstartovali jsme a zrychlujeme.“

„To je v pořádku:“ Sassaron mluvil zajímavě, jako někdo, kdo je v těžkém šoku. „Ukotvěte vrak, z toho už žádné nebezpečí nehrozí.“

„Proč pořád mluví v hádankách?“ zvolal Hermon. „Proč se neohlásí Atlan osobně?“

„Asi má své důvody,“ odbyla ho Gerine. „Spíš si hlídej prostor a kontrolky!“

„Určitě tam něco našli,“ poznamenala Sevia, když se vrak přiblížil a ukotvili jej k plášti RICA.

Vzápětí se kolem obou lodí vytvořil ochranný štít. Gerine ještě zrychlila, jako kdyby se už z hyperprostoru vynořily další ježatky.

Náhle nastalo v centrále RICA hrobové ticho. Každý uvažoval, co hrozného asi nalezlo komando ve vraku, že o tom Sassaron nechtěl mluvit.

×

×

×

Nebýt SERUNŮ, určitě bychom explozi nepřežili. Rozdrtila by nás tlaková vlna, pokud bychom předtím neshořeli na troud žárem. Nicméně jsme přestáli skutečné peklo. Byli jsme sraženi na podlahu, na stěny i na strop, a jen naše

paratronové štíty způsobily, že nás druhé komando, které by určitě vyslali z RICA. nenašlo ve stejném stavu, jako my je.

Obětovali se, abychom je nenalezli živé, a dokonce ani v celku. Spáchali hromadnou sebevraždu, abychom se o nich nic nedozvěděli. Možná chtěli, abychom zahynuli společně s nimi. Osobně tomu ale nevěřím. Myslím si totiž, že zřejmě měli dost jiných prostředků jak nás zabít. Nejspíš měli příšerný strach

bud' z nás, nebo ze svých soukmenovců. Jaké to asi musí být tajemství. když je museli zachovat tak děsivým způsobem?

K explozi došlo uprostřed vraku. Šlo to všechno tak rychle, že jsme ani vlastně nepochopili, co se děje. Na několik minut nás oslnila záře, třebaže SERUNY bleskurychle osadily naše přílbové průzory příčnými filtry.

Vzápětí se přihnala tlaková vlna, která před sebou drtila stěny jako kdyby byly z papíru. Byl zázrak, že nikoho z nás nestáhla do vzduchoprázdna. Mimoděk jsme se stačili něčeho přidržet.

Když bylo po všem, měli jsme volný výhled do centra lodi. Energetické clony přestaly existovat. Shromáždili jsme se a nikoho z nás v té chvíli nenapadlo spojit se s RICEM a informovat ostatní. Všechny naše myšlenky patřily cizím bytostem — nebo lépe řečeno tornu, co z nich možná zůstalo.

Při explozi se uvolnily všechny živé energie najednou a nastalo krátké, ale děsivé peklo. Nikde však nebyly vidět plameny. Nemuseli jsme se prodírat oblaky dýmu. nic takového. Kdyby to neznělo příliš cynicky, dalo by se mluvit o studeném, „čistém“ ohni.

V centrální části se dokonce zachovalo i několik stěn. Postupovali jsme pomalu vpřed. Nahlíželi jsme do místností, které mohly být rozvodna mi nebo ubytovnami. Spatřili jsme

čisti zařízení, které nepodlehly studu žáru — zřejmě konstrukce skříní, regálů a jakýchsi sedadel

kteřé byly zhotoveny z vysoce odolného materiálu, Zachovaly se dokonce i rámy lehátek.

A pak jsme stanuli v bývalé centrále Ježatky. Přesně ve chvíli, kdy začala vysílat Sevia. Slyšeli jsme její volání, ale nikdo jí nebyl schopen odpovědět.

„Bohové arkónští!“ vyhrkl Kaba von Sceer.

Někdo dávil. Nebyl jsem s to se otočit, jen jsem tupě zíral před sebe a lapal po dechu. Prošel jsem mnoha boji a naučil se nenávidět válku. v neposlední řadě kvůli oně spoustě obětí, které jsem měl možnost vidět. Mnohé z nich byly nepřáteli, mnohé přáteli. Tvář v tvář smrti to však nehrálo žádnou velkou roli.

Ale to, co jsme nyní měli před sebou, byl ztělesněný děs.

„Proč?“ zašeptal zhrozeně Sassaron. „Proč to udělali? Proč s námi odmítli mluvit?“

„Já nevím,“ vyhrkl jsem.

Jakési zelené cáry, žárem napůl se škvarené — to bylo všechno, co zbylo po členech posádky bodlinaté lodě, kteří dobrovolně zvolili svou zkázu.

Sál byl oblý a rozlehlý. Nebylo po chyb. že to kdysi byla centrála cizích tvorů. Zbyly tu pokroucené, zničené a vzájemně propletené konstrukce bývalých monitorových galerií a dalších zařízení. Před nimi byla všelijak zohýbaná sedadla z neznámého

materiálu — a na všem ulpívaly zelené cáry.

Nedalo se v žádném případě posoudit, jakou tělesnou formu měli cizinci. A už vůbec se to nedalo vyvodit ze zbytků jejich kůže. My lidé máme vždycky sklon posuzovat všechno cizí podle našich představ. Kdo ví, třeba vypadali jako pavouci nebo housenky... Možná to byla amorfní stvoření, která dokázala libovolně měnit tvar.

„Vrátíme se, Atlane?“ zeptal se mě Sassaron. „Sevia nás naléhavě volá. Určitě se domnívají, že jsme také po smrti.“

„Ozvi se a vyříd' jim, že ne, a že se za několik minut vrátíme na RICO. Chci se tu ještě porozhlédnout.“

I když mě to stálo hodně přemáhá ní, představil jsem si těla obalená zelenou kůží, která shořela ve zlomku vteřiny. Nenašli jsme žádné stopy po ochranných oblecích. Cizinci zjevně chtěli, aby po nich naprosto nic ne zůstalo. Vzali si své tajemství s sebou na věčnost. Náhle mě zamrazilo, když jsem si uvědomil, jakých rozměrů mohla nabýt neznámá hrozba naší Galaxii. Navíc nebyla ještě zdaleka zažehnána.

„Přibližujeme se k RICU, které zrychluje,“ informoval mě Sassaron.

Přikývl jsem na znamení, že jsem to zaznamenal, a Sassaron poslal zprávu Sevii.

Byl jsem náhle přesvědčen, že se ježatky objeví a napadnou nás kaž dým okamžikem. A přece jsem se zdráhal opustit ukvapeně tohle mís to.

Dnes nedokážu říct, co jsem vlastně hledal. Nejspíš něco, co neznámí tvorové přehlédli, něco, co by nás při vedlo na stopu. Ostatní na mě naléhali abych se vzdal, já však neustoupil. Protahoval jsem se mezi troskami, shýbal se k podlaze. natahoval krk a pokoušel se něco objevit.

Nakonec jsem ale přece jen rezignoval. „Vracíme se na RICO“ řekl jsem. „Ten vrak vezmeme s sebou. Možná budou mít jiní víc štěstí než

my.“

Všichni se zvedli z podlahy a dali se gravopaky přenést co nejrychleji k okraji Ježatky, která byla mezitím p ukotvena k RICU. Ke vstupní komoře, kterou pro nás dala otevřít Gerine, jsme to měli pár tuctů metrů. Jeden po druhém jsme se k ní v SERUNECH a pod ochranou energetických štítů přemístili a zmizeli uvnitř. Byl jsem poslední, a proto jsem také jako jediný spatřil v temnotě vesmíru nové hvězdy , než se zasunula vnější přepážka.

×

□

×

Když jsme dorazili do centrály, byly už na obrazovkách zaměřovačů vidět světelné hody cizích lodí. Ježatek bylo třicet a měřily šest set metrů. Šlo tedy o válečné typy. Zřejmě se dostavily, když zaslechly tísňový signál.

Naštěstí až nyní, kdy už nás nemohly příliš ohrozit. Měli jsme tak vysokou rychlost, že Gerina mohla RICO vymanévrovat z Einsteinova prostoru a dostat se na nadsvětelnou rychlost.

Potom jsme měli být bezpečí. Gerine zamířila bez vymoření rovnou na Zustru. Bylo nepravděpodobné že by ježatky vypátraly na stopu a byly schopny nás pronásledovat v hyperprostoru.

Počítali jsme vteřiny. Třicet ježatek se zformovalo a vyřítily se za námi. Cizí tvorové jistě objevili vrak na plášti RICA a vystihli náš úmysl dopravit jej do jiné části vesmíru, abychom si jej mohli prohlédnout. Nemínili to připustit. Byli pevně od hodláni nenechat nás uniknout.

Neměli však šanci. Odtrhli jsme se od nich již v normálním prostoru. A když nás začali zuřivě ostřelovat, jejich salvy nás buď minuly, nebo nás vůbec nedosáhly.

Vzápětí jsme s RICEM přeskočili do pátého rozměru. Někteří z nás v centrále si slyšitelně vydechli. Gerine si prohrábla vlasy a objednala pro všechny kávu. Hermon z Arigů vstal úd pultu šlzení palby a posadil se k nám

„Bylo to o vlásek,“ řekl E aha. „S takovou silnou eskadrou jsem ne počítal. Moc nechybělo a dostali nás pěkně do úzký cli.“

„To ano,“ přisvědčil Karem tis. „Stačilo by, aby mís ostřelovali těmi svými růžovými paprsky a zaměřili

se na jeden bod v ochranném štítu RICA. Ted‘ bychom už patřili historii.

„Asi bychom jim ale také trošku zatopili. ne?“ uchechtl se Hermon. Ihned zvážněl, když ho Gerine stihla káravým pohledem, a dodal: „Já vím. děti. by měly mlčet, když se baví dospělí.“

Sevia se záhadně pousmála a mladý Arkonidan se uklidnil. Měl jsem dojem, že začal Gerine obdivovat. Podřídí se jí. protože ji uzná jako osobnost a mou zástupkyni. Naproti tomu se mi zdálo předčasné spekulovat o jeho postoji vůči Sevii. Bez pochyby se mu líbila jako žena, ale to zdaleka nestačilo, aby spolu vytvořili sehraný tým.

Byl jsem optimistický, pokud šlo o průzkum vraku. Zvlášť když se do něj měli zakrátko pustit vědci z projektu Camelot.

Když jsem ostatním vylíčil, co jsme našli v bodlinaté lodi, zavládlo na chvíli ticho. Rozhlédl jsem se a spatřil zděšené obličeje.

A jak jsem na tom byl já?

Starým admirálem nesmí otrást nic, říkalo se v posádkách kosmických lodí. Přesto jsem nezůstal lhostejný.

„Fakt je, že nemůžeme z ničeho vyvodit podobu těch cizích bytostí,“ prohlásil jsem. „Nevíme, jaké jsou je jich úmysly... Zkrátka a dobře, víme toho tolik co předtím.“

„Brzy budeme u GILGAMEŠE,“ připomněl mi Kaba. „Vrak odvezou na Camelot a tam jeho tajemství vylouští. Možná přečkaly explozi nějaké nosiče dat s důležitými záznamy. Neměli jsme přece čas důkladně se poohlédnout po podobných věcech. A nějaké výsledky přinese také analýza té zelené kůže. Jsem přesvědčen, že nás čeká ještě hezkých pár překvapení.“

Sice jsem se docela nezbavil po chyb, doufal jsem však, že má přece jen pravdu. Bylo mni jasné, že nám nakonec pomohou možná už jen bohové, nezjistíme-li brzy, co tihle (opravdu zelení?) cizinci pohledávají v naší Galaxii...